

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

41

שבת פרשת ניצבים, כ"ח אלול תשע"ט 28.9.2019

שלום קהילה יקרה,

בפתח של עוד שנה נקדיש את העיתון לעינייני השנה החדשה.

ראשית נברך את המשפחות החדשות שהצטרפו הקיץ לקהילתנו. שתיים מהן - משפחת גולדנברג ומשפחת לביא, ענו עבורנו על מספר שאלות היכרות קצרות. כמו כן נברך את כל התינוקות החדשים שנולדו בשנת תש"ע בראש צורים. בנוסף, נגה חדר תכתוב לנו על איך מתחילים

מחדש ואילו אילון רוזנבלוט יחלוק איתנו במדורו "מה מתבשל פה" מתכון לכבוד החגים.

במסגרת אירועי ההתנדבות שקרו לאחרונה: רותי נעמן תספר לנו על הפרוכת אותה הכינה לבית הכנסת, חיים ראם ישתף עוד מידע על חידוש פני מעיין ראש צורים ולסיום נשמע גם על ליווי בתי הילדים מפי המשפחות המאמצות.

כל זאת ועוד במדורינו הקבועים: שמואליק דרורי במדור הזרקור יספר לנו על עבודתו כנציג מבקר במרכז הישראלי לאפטרופסות ויתמקד באשה אותה ליווה במרכז. דוד קרנץ במדורו הקיבוצניק, ידבר על ימי שבתון ובניית סוכה לרגל החגים. אסף כהן במדור

"החזון שלי" יחלוק את שאיפותיו לגבי ילדים וכסף, בסדר הזה. שירה סעדה במדורה קולה של אמא, תספר לנו על השעה המאתגרת ביום עבור הורים צעירים - שעת ההשכבה. ורחלי אבלמן במדורה "חדש על המדף" תעדיין אותנו על ספרים חדשים שהגיעו לספריה. לסיום, נעם שפירא יסכם את טיול הקיץ בפרק האחרון של סיפור המסע של שפירא והאתונות.

אחרי ארבעים שנה בתפקיד עוזב שלמה ויסמן את תפקיד הרבש"ץ ובעיתון יופיע גם שיר פרידה מרבש"ץ אגדי, בשם כל הקהילה.

בעיתון יופיעו גם עדכונים מפי צחי כהן, בשם חברי ההנהלה, הקומונרית שיראל יוניאן ורכות הקהילה - נעמה דיאמנט. נאחל שנה טובה ומתוקה לכל חברי ראש צורים.

נשמח לשמוע הערות, יוזמות ורעיונות בפורום או בכתובת המייל: yarchon@r-tzurim.co.il קריאה מהנה!

צוות העלון: הרב מרדכי ורדי, נעמה דיטור, טל נוימן, דוד קרנץ, מימי תירוש, ידידה עם שלם, חנניה רותם, יהודה ג'ייסון, ברק שבות, אילון רוזנבלוט, ליטל רון, כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ואסנת ניר.

שופר

מירון ח. איזקסון

מִכָּלֶם נִבְחַר הַשּׁוֹפָר,

הַיֵּינוּ יְכוּלִים לַעֲקֹם

אֲנָשִׁים אוֹ חֲמָרִים אֲחֵרִים,

לְנַשֵּׁף אֶת הַצֵּעָקָה

(שֶׁלֹא הַעֲזָנוּ עַל עֲצָמָנוּ)

לְתוֹף נִשְׁמָה אַחֶרֶת,

אוֹ לְנוֹפֵף בְּצִבְעֵ לָכֵן

עַל חוּט הַתְּפִירָה שֶׁל הַפֶּצַע,

אֲבָל הַשּׁוֹפָר מֵהֶסֶכֶף הַקְדוּם

רֵאשׁוֹן הָעֲקָמִים הַהִגּוּנִים

שֶׁגַם אִם גּוֹזְלִים אֶת גּוֹפוֹ

וְאֶפְלוּ אִם תּוֹקְעִים בּוֹ בְּקוֹל גָּנוּב

קִרְנוֹ לֹא מִפְסִיקָה לְהִיּוֹת חֲמֵר שֶׁל יִרְאִים

שנה טובה

מילים ולחן: נעמי שמר

על הדשא

טל וגשם

ושנה טובה

ובדלת

אור ותכלת

של היום הבא

מן הלוח

דף שלוח

חדשות טובות

מגיעות על

כנף הרוח

אל הלבבות

אולי אם השנה תהיה טובה

נשכח דרכי מדון ואכזבה

ויחד לצלילי השיר הבא

נרקוד כולנו

אולי נשלח ברכה - אולי גלויה

אולי בכלל נשיר הללויה

נדמה שהשנה הזו תלויה

בעצם בנו

לפני מספר חודשים התחלתי לתכנן ולארגן ערב לכל המתנדבים בקהילה. לכתחילה חשבתי שהמשימה תהיה פשוטה ושהמתנדבים הם רק חברי הוועדות וההנהלה.

אבל כשהתחלתי לפשפש ברישומים ושאלתי אנשים - נתגלה לי דבר נפלא ומופלא: בראש צורים ישנם כ-200 מתנדבים בתוך הקהילה!!! תרגום חופשי: מספר המתנדבים כמעט כחצי ממספר האנשים הגרים כאן! עובדה מדהימה, משמחת ומרגשת.

אז לסיכומה של שנת עשייה - לא אאריך במילים, רק אומר ואאחל כדברי השיר שהלואי ובשנה הקרובה נאחד כוחות טובים שיש כאן בעשייה הציבורית (וגם מי שעוד לא - מוזמן לקחת חלק) לבניית הבית שלנו, הקהילה שלנו ושנמצא במהרה את החזון המשותף לכולנו שעל פיו יבנו כאן יסודות לחברות טובה, אחדות, שילוב, חיבור, צמיחה ועוד מיני מילים רבות וטובות שהלואי ויהפכו למציאות הכאן ועכשיו שלנו.

מברכת את כולנו בשנה טובה ומתוקה כדבש!

ברוך דסברג (ג'ינג'י) הי"ד, נהרג בי"א בתשרי תשל"ד.

ג'ינג'י היה חבר קיבוץ ראש צורים ונפל בהיותו מפקד מעוז אורקל שליך תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים.

השאיר אחריו אישה - אירית, וילדה - ענבל. בן 25 בנופלו.

אופיו של ברוך תאם את צבע שעריו. סוער היה כשעריו האדמוני. הוא שנא את השקר ואת הצביעות, ולחם למען האמת ללא פשרות.

בקיבוץ הצעיר מילא ג'ינג'י תפקידים שונים. בין היתר עבד בפלחה ולאחר מכן כאקונום במטבח.

לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה שנתקבל מהקהילה בעיר הילורסום שבהולנד לבית הכנסת בראש צורים.

יהונתן (יוני) רזנמן הי"ד, נהרג בי"ד בתשרי תשל"ד.

יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש צורים והיה חייל מאומץ אצל משפחת דרורי.

יוני העריך את החיים בטבע, רחוק מהציוויליזציה ומשאונה, "היא המקפחת את אושרו של אדם ומגמדת את קומתו", אמר.

כאיש גרעין, רצה להגשים את רעיון החלוציות, שפיעם בו מאז ילדותו.

נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים בשלב השירות הצבאי.

בן 21 בנופלו. לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.

לצד כל אלה אנו עוסקים גם ביומיומי ובשגרה המבורכת. אנו מובילים מהלך של תכנון תקציב קהילתי מתוכנן, אחראי ומגוון בהובלת רכזת הקהילה נעמה, מול ראשי הועדות. תקציב זה, יחד עם תוכנית השקעות חלקה של הקהילה ברווחי המשק יובא לאישור האסיפה. בתחום הבניה אנחנו מקדמים שלושה פרויקטים מרכזיים – התקדמות במתחמי הבניה השונים (כל אחד והאתגרים שלו), בניה של "הפעוטנים", פרויקט שהוא משמעותי לקהילה מבחינה ערכית וגם כלכלית, ותכנון זהיר, יחד עם המועצה, לקראת פיתוח שלוחת רבדים, המכונה "ראש צורים רבתי". נציין כאן את חנוכת הבית לחיים, המסמן את ראשיתה של בניה במתחם הפעוטנים לשעבר. גם הבניה במתחמים השונים מתקדמת, אם כי יש מה לשפר בתחום זה.

בין שבילי הקיבוץ אפשר לראות עוד ועוד יוזמות של ההנהלה, של הועדות וגם של חברים פרטיים הקורמות עור וגידים – מקווים לממש את כל היוזמות לתועלת הקהילה כולה ולשיפור איכות חיינו כאן, על ההר הטוב הזה.

נסיים באיחולי שנה טובה, פוריה ומוצלחת לכל בית ראש צורים ובבקשת סליחה מכל מי שעודף הפעלתנות והיוזמה שלנו נתפס כפוגע בו באופן אישי או עקרוני, ברור שכל כוונתנו לטובת הכלל ולשגשוגו.

ברכות למשפחות שהצטרפו הקיץ לראש צורים:

- גולדברג אבי ודנה – אצל שרון ואילון רוזנבלוט
- לביא חגי ומעיין – אצל אליעזר ונעמי פולק
- מוניץ יונתן ורחל – בדירות של דרישה
- ברוס יובל ואביטל – אצל שוסהיים בקיבוץ
- הורדן יובל ויובל – בדירות של דרישה
- ליאון איתן ואפרת – במקום שרה ועודד לוי
- גורליק שמואל ומירב – אצל רינת ועמי לוי
- בן גד שרון ומולי – אצל יאיר ודיתי מילוא

על פי החלטת האסיפה לפני כניסתנו לתפקיד, אוחדו מזכירות הקיבוץ והנהלת האגודה. שינוי זה מאפשר עבודה מסונכרנת יותר והביאה איתה אפשרות לעסוק במשותף בשאלות שבעבר עסקו בהם בנפרד בפורום זה או אחר. במקביל מזכירות הקיבוץ ממשיכה לעסוק בסוגיות קהילתיות ואישיות הקשורות רק לחברי הקיבוץ. בסיכום תשע"ט וכחצי שנת פעילות ולקראת תש"פ ניתן לומר שההנהלה עסוקה בעיקר בשני מישורי פעילות:

המישור האחד הוא המישור המופשט והחזוני – אנו בראשיתו של תהליך חזוני רחב שיברר את זהותו המתחדשת של הקיבוץ, ויזמין את הציבור כולו להיות שותף לחשיבה וניסוח עקרונות צורת ההתיישבות החדשה והמתחדשת הנרקמת סביבנו, שכבר אינה בדיוק קיבוץ אבל עוד לא הגיע לכדי ישוב או מקום מגורים סתם. מה משמעות צורת התיישבות זאת? מה מקומו ואחריותו של הפרט בתוך הקהילה? מה מידת המעורבות של הקהילה לעומת יוזמה פרטית או של קבוצות מתוך הקהילה הגדולה? מה הקשר בין המתרחש בראש צורים לבין עם ישראל כולו? מקווים להוביל דיון פורה ועשיר בכל השאלות האלה. במקביל, נעסוק בהיבטי החזון הקשורים לגודל הקהילה, פרויקטים ערכיים וחינוכיים בתוכנו וחזון לפיתוח עסקי וכלכלי.

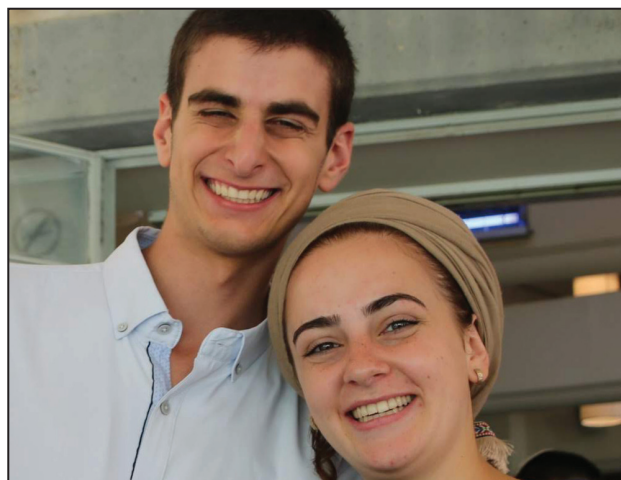
המהלך החזוני קשור גם לפעולות רחבות וארוכות טווח בהן עוסקת ההנהלה לאורך חודשי קיומה: קשר עם גורמים אזוריים וכלליים, יוזמה של תהליכים ארוכי טווח ומחשבה מחודשת על מבנה התפקידים בקיבוץ ואיושם. בהקשר זה, אנחנו מעונינים לסיים את התהליך של "אחדות הקהילה", ולצרף לקיבוץ משפחות נוספות המעונינות בכך.

בנוסף, אנחנו מרעננים את הקשר שלנו עם תנועת הקיבוץ הדתי ומוסדותיה ומאתרים יחד עם נציגיו נקודות בהם הממשק הזה יכול לקדם אותנו מבחינה רעיונית וערכית או מעשית וכלכלית (במישור הציבורי וגם ברמה המשפחתית – עניני ביטוח, פנסיה וכד').

נפרדנו בחודשים האחרונים מכמה דמויות משמעותיות שפעלו לאורך שנים למען הקהילה, וניצלנו את אירוע היובל המרגש להביע את תודתנו בפניהם. בימים אלה אנו מבררים מחדש את הגדרות התפקיד הנחוצות לנו ומאיישים את המשבצות שהתפנו. מינוי ראשון ומשמעותי הוא מינויו של דודי בן זאב למנכ"ל המשק של ראש צורים – אנו מאחלים לו הצלחה.

משפחת לביא

1. חגי ומעין לביא בני 19.5.
- חגי כרגע בקורס פראמדיקים בצבא ומעין מתחילה ללמוד בע"ה אחרי החגים תרגום לשפת סימנים וחינוך מיוחד.
2. חגי במקור מאפרת ומעין ממכרמי צור.
3. התחתנו לפני כשלושה חודשים, חיפשנו מקום קטן וקהילתי להשתלב בו ומצאנו את ראש צורים.
4. שנינו מתנדבים במד"א, מעין חובשת וחגי מטפל בכיר.
5. מקווים להשתלב בקהילה ולהרגיש חלק.

1. קצת פרטים על עצמכם
2. מקום מגורים קודם.
3. איך הגעתם לראש צורים?
4. פרט מעניין עליכם שהייתם רוצים לשתף בו.
5. משהו שאתם מקווים למצוא בראש צורים בשנה הקרובה.

משפחת גולדברג

1. אנחנו דנה ואבי הורים ל: נעמי בת 11, דוד 9, דניאל 7, רני 4 ויהונתן בן השנה.
2. הגענו ממושב שפר שבגליל. (על הכביש המתפתל בין עכו לצפת כ 7 דקות ממירון).
3. לילדים היו מעט חברים במושב אז חפשנו ישוב עם קהילה גדולה ותוססת.
- כבר שנכנסנו לראש צורים וראינו את פארק הטרקטורים, את הבנים משחקים כדורסל עם המדריכים ואת הבנות יושבות ליד המדורה והשלט לרפת, מיד ידענו שפה יהיה ביתנו.
4. הייתה לנו פינת חי בחצר ביתנו ובה סוס, עיזים, גדיים, ארנבים, שרקנים, אוגרים, תוכים, פינקים, שלמים ותרנגולות שהטילו ביצים כל יום. הייתה לנו גם גלריה לצילום שבה אבי הציג צילומי טבע מהארץ ומרחבי העולם.
- בהזדמנות זו אנו רוצים להודות על קבלת הפנים הלבבית, לבנים שמיד הגיעו לעזור עם הארגונים, לשכנים הנפלאים שפינקו אותנו בגלילות, פיצות, אבטיח קר ועוד ועוד.
- לבנות הנפלאות של שבט ניצנים שעשו לנעמי קבלת פנים חמה כבר ביום הגעתנו.
5. אנחנו בטוחים כי נמצא פה עניין, פעילויות, המון שמחה וטבע.

1. קצת פרטים על עצמכם - שם, גיל, ילדים.
2. מקום מגורים קודם?
3. איך הגעתם לראש צורים?
4. פרט מעניין עליכם שהייתם רוצים לשתף בו.
5. משהו שאתם מקווים למצוא בראש צורים בשנה הקרובה.

לעיתים מתאפשר לי להיווכח כבר בעת ביקורי בתיקון הנדרש. לדוגמא, במוסד סיעודי, מחוברת לקוחה שלנו לתזונה דרך חיבור לבטן. המטפלים חוששים שהיא בידיה תנתק את החיבור המציק, ולכן עוטפות כפפות עבות את כפות ידיה. כשהבחנתי שהיא ללא כפפות, הערתי לאחות המטפלת. כשהיה נדמה לי שידה הימנית חסרת הכפפה, מנסה לגשש דרך אל החיבור המציק לה כ"כ, דאגתי גברה. ליוויתי את האחות האחראית אל החולה עד שראיתי חובשת לה כפפות על היד "העסקנית".

מתאפשר לי שם להתנהל כך, כי המוסד הזה, מקובל, גם עלי, כמקום רגיש, אמין, שכל יעדו קודש. וביקורי בו, המאופיינים באמירת שלום הדדית, כמעט לכל הנקרים בדרכי, זוכים לשיתוף פעולה פורה, וניכר שהם חשובים גם למוסד. בתוך המוסד הוותיק (יותר מ-130 שנה) דרכי פתוחה במיוחד אל המנכ"ל והאחות הראשית הנזירה מוניקה. כל אשר לא זכיתי להתייחסות אחראית מספקת, אוכל לשמוע ממנה ולדעת שאני מדווח מידע משמעותי. נחזור לסיפור הפותח על ההצלה מהשריפה. אני מרבה לספר אודותיו, כדי לחזק בי עצמי ובכל קוראי או שומעי, את התחושה שבין אם אנו מודעים או לא, אנו כולנו שליחים של ה'. כמובן לא לכל שליחות ניכרות מייד, תוצאות כ"כ דרמטיות.

בכל ביקור, אני משתדל לרשום תיעוד ראשוני, אך בערב, בבית, אני מעבדו לדוח מפורט, בו גם נערך מעין חשבון נפש שלי עם אופן התייחסותי: כמה היא מועילה? האם היא די מכבדת? (כלפי לקוח אחד חשתי לאורך זמן שאיבדתי לא רק סבלנות אלא גם כבוד אליו, וכשהצלחתי להתחלף היה בכך ערך מוסף).

לעיתים כשנדרש לדעתי, אני מדווח כבר מתוך הביקור אל האחראים. הדיווח החודשי המסכם מופץ לכל המערכת, עד לביקורת של משרד המשפטים - האפוסטרופוס הכללי, לעת צורך בדיון, מדווח גם לבתי המשפט.

זו בקיצור נמרץ, עבודתי, ועבורי היא גם... שליחות. חלק ממקבלי השירות שלנו, ערירים ועם פטירתם, אני נותר עם רצון להשתתף בהקמת "יד ושם". אני נזכר עתה באליהו ז"ל, נכה כבד בגופו ובשכלו. לדבר בשפה ברורה, לא ידע. אך, בחודשים האחרונים, נדמה היה לי שמקדם את פני בחיך גדול וקורא לי... "אבא". לאחר מותו הפתאומי, זכיתי ללוותו וגם לומר דברי זיכרון באזני חבריו הנכים במוסד.

באתי לבקר חבר (אח"כ אכתוב, מדוע באתי לבקר). ריח עשן קידם את כניסתי. אמו והמטפלת אמרו לי מתוך שגרה "מעשן". בחדרו, כשברכתי אותו, כבר לא קלטתי את תשובתו. ראיתי רק איש יושב על מיטתו, מעשן, ובדיוק בבואי, פרצה אש ראשונית מכלי המיטה. לקחתים בידי ורצתי לפתח החיצוני של הבית. דרכתי עליהם והם כבו. רצתי חזרה אליו. שוב כלי מטה בוערים. ושוב, ...שבתי אליו. אין בעירה נוספת. עתה ראיתי שעל הרצפה בקבוק עם משקה אלכוהול. האיש עדיין לא מודע לנעשה סביבו. התקשרתי מיד למשרד ששלח אותי, אשר אז נקרא "הקרן לטיפול בחסויים" והיום "המרכז הישראלי לאפוסטרופוסות". רק כשדיווחתי, התבהר לי שנשלחתי בדיוק בזמן הנכון למקום הנכון כדי להציל אדם, שכלל אינו מודע לסיכון בו הוא חי. (ואולי גם את אמו הנכה ז"ל).

המרכז הישראלי לאפוסטרופוסות מטפל בכ-5,000 אנשים שבית המשפט לענייני משפחה מינה אותו עליהם, אם כאפוסטרופוסים במינוי חלקי (על רכוש בלבד) או אם כאפוסטרופוסים במינוי מלא (על גוף ורכוש). בנוסף משמש המרכז הישראלי לאפוסטרופוסות כמקבל גמלה מהביטוח הלאומי של מאות אנשים, על מנת להבטיח שכספי הגמלה ישמשו אותם לצרכי מחייתם ויאפשרו להם ניהול אורח חיים תקין.

כל אחד ממקבלי השירות (בעבר נקראו "חסויים") של המרכז הישראלי לאפוסטרופוסות הוא עולם ומלואו, ולפיכך הטיפול בכל אחד מהם הוא שונה, עם היקף סמכויות שונות, צרכים ייחודיים, טיפול מגוון בנכסים, מיצוי מלא של זכויותיהם ומעל לכל דאגה לכל אחד ואחת ממקבלי השירות לחיים ברווחה, מתוך שאיפה ודאגה למילוי צרכיהם. (מתוך אתר הארגון)

אני עובד מאז תחילת 2013 כנציג מבקר אצל מקבלי השירות של "המרכז". זוכה לבקר כ-90-100 ביקורים מידי חודש (כל שבוע או כל שבועיים). כמעט עם כולם, אני זוכה, להתייחד, לשוחח עמם. לשמוע איך הם מרגישים? מה חסר להם? בודק גם עם הגורמים המטפלים על מצבם, מה מתוכנן? מה הם לא יכולים/יודעים לבקש?

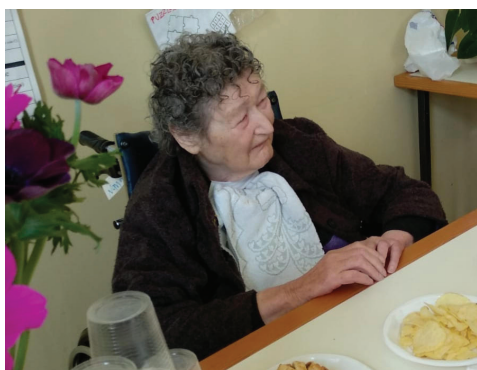
על בתיה נהר ז"ל:

ביום ח"י במנחם אב תשע"ט, הייתי בין המעטים שליוו את בתיה למנוחתה האחרונה. במשך יותר מ-6 שנים ביקרתי את בתיה בבית החולים הצרפתי.

איש יקר בשם אורי וירצבורגר, שידיו רב לו בכניין מדינת ישראל, ואף היה מהיו"רים הראשונים של "המרכז הישראלי לאפוטרופסות" (עוד בשם המקורי "הקרן לטיפול בחסויים"). "אימץ" את בתיה. אורי ורעייתו המנוחה מיכל (לבית גולדשמידט, זכיתי ללמוד אצלה בכיתה א). ראוה במגבלות העצמאות והאחריות שלה. "הקרן לטיפול בחסויים" התמנתה ע"י בית המשפט לאפוטרופסית מלאה עליה. משפחת וירצבורגר, במשך כל השנים המשיכה ללוותה.

בתיה ואחותה, ניצולות שואה, היו כילדות ב"בית הילדים" של גולדשמידט בוורסאי, הוריה גם של מיכל וירצבורגר ז"ל.

פרק מחייה, עשתה בתיה, בקיבוץ שדה אליהו, וכאן גם

הנגיעה האישית שלי. הקיבוץ המשיך להיות חשוב לבתיה אח"כ גם עשרות שנים.

התיידדתי עם בתיה ולעיתים ביקורי אצלה בבית החולים הצרפתי, היו קשים להפסקה. הנוף הנשקף משלחן האוכל שלה, ליד החלון הפונה אל שער יפו, פרנס מאות מציוריה, במיוחד לקראת החגים. רחל מטפלת חברה שליחתנו, טפלה בה במסירות עד יומה האחרון. זכיתי להראות לבתיה תמונות מתערוכת ציוריה שהוצגו בחדר האוכל בקיבוץ, ולקשרה לכמה ממוקירה בשדה אליהו. כשכבר לא התעניינה מדיווחי ממסיבת ה-80 לקיבוץ, הייתי מודאג. בתיה הותירה אחריה מאות ציורים פרחוניים ומלאי אופטימיות, ואלו עשויים לעטר "יד ושם" לזכרה.

ביום י"ז באלול, אחרי שנקיים מצוות הבחירות לכנסת, ב"יום

השלושים", נסיר את הלוט מעל אבן הזיכרון בקברה, ונתכנס להמשך הזיכרון בבית משפחת וירצבורגר. יהי זכרה ברוך.

קהילת ואל צורים מאוכזבים אנאלדו בלנק באחיונה:

- כרמי שטאובר • גלעד רוזנצוויג • יונתן וייס • אביה מישור • רימון מלכות שבט
- אוריה כהן • תומר מרדכי ניר • עלמה ריין • הראל סעדה • גלעד בלנק • ליהי קבדה
- עמית ושדי • נעמי גרינוולד • יחיעם ברוך מינץ • ניתאי ווברמן • הודיה ראש • אדוה
- שרמן • ראשית לוי • שירה אריאל • נווה אליעד אופיר • נעם שבות • זיו משה חדר
- גלעד דורון לחמי • יונתן שרלו • אביב גוטליב • עופר אלדר קרנץ • אלה מטר קלמן.

התחלה חדשה.

שוב.

שוב?!

אין מצב.

הקרקע נשמטת מתחת הרגליים. שוב.

לאתחל את המערכת.

כל ההרגלים, הניואנסים הקטנים,

הריבוע הזה שבתוכו אני רגילה לפעול,

נמוג לו, נמחק.

צריך להבין הכל מחדש -

איך זה עובד, איך אני עובדת ומתעבדת מחדש בתוך הדבר

החדש הזה.

תינוק חדש.

בית חדש.

עבודה חדשה.

תזונה חדשה.

בית ספר חדש, מורה חדשה.

שנה חדשה,

שעור אף פעם לא הייתה.

אני חדשה.

משתנה, מתלבטת, בוחרת, נופלת, מתחרטת, קמה.

להתחיל מחדש, כל פעם מחדש?!

איך להתעורר ליום חדש.

להתחיל יום חדש עם כוח וחשק,

לילדים, למטלות, לבן זוגי, לעצמי.

איך?!

מה נותן את הכוח להתחיל כל פעם מחדש?

לקום. ולחיות. וליצור. ולהתלבט. ולהחליט. ולהתחרט.

ובכל זאת להמשיך הלאה, ולבחור שוב מחדש.

מה נותן את הכח לארגן את החיים כל פעם מחדש.

לארגן את עצמי בבוקר.

לארגן את המחשבות.

לאתגר את כל המערכת - מוח, לב, נשמה, משפחה, עבודה,

חברים, מקום מגורים.

מה?!

האמת, שיש לי רק תשובה אחת לזה.

כי הסבר הגיוני אני פשוט לא מוצאת.

אמונה.

האמונה, שיבוא יום - והכל יהיה טוב יותר.

האמונה, שמגיע לי הרבה יותר טוב.

האמונה, שאני יכולה להפיק מהחיים שלי הרבה יותר.

האמונה השקטה, הצנועה, הלא-מתבלטת,

שאני אדם ממש גדול.

שאני צריכה שהחיים שלי יהיו גדולים.

חייבת שתהיה בהם משמעות.

שיהיה בהם ערך.

אמיתי, כזה שנותן כוח לקום בבוקר.

כזה ששווה ללדת בשבילו עוד ילד.

האמונה, ששווה לנסות, להתחיל מחדש,

כי בסוף יהיה לי, לנו, לעולם -

הרבה יותר טוב ממה שיש עכשיו.

טוב, ואז מה?

אז גם אם עכשיו עדיין לא.

לא מרגישה את האמונה בעצמי, בחיים, בטוב.

וגם אם עכשיו עדיין נופלת, מתלבטת, נחבטת, שואלת,

כועסת, מקנאה, צועקת.

עדיין מתחילה כל פעם מחדש.

עדיין קמה בכל בוקר מחדש,

עדיין מקבלת את פניה של השנה החדשה באמונה.

באמונה שנגדל.

שהחיים יגדלו, יתבררו, יצמחו, ויצמיחו.

יצמיחו אותי, להיות מי שאני באמת.

בכל כוחי, בכל הדרי, בכל יופיי.

היא קיימת שם בפנים,

גם אם היא מאוד נחבאת אל הכלים.

כי בלי האמונה הזאת,

אפילו בבוקר לא היינו קמים.

לא מתחתנים, לא יולדים ילדים.

לא לומדים, לא מקנאים בשום דבר וכאף אחד.

לא מתקדמים.

בן אדם,

עלה למעלה, עלה.

כי כח עז לך.

יש לך כנפי רוח,

כנפי נשרים אבירים.

אל תכחש בם, פן יכחשו בך.

דרוש אותם, דרוש בן אדם.

וימצאו לך מיד.

להתחיל בכל פעם מחדש.

בית ילדים - משפחות מאמצות - משפחות מלוות

יונית לוריא

לקיבוץ, לפני שלוש וחצי שנים.

במהלך השנה אנחנו מתראים בשבתות בבוקר, אחרי התפילה. עושים קידוש יחד, מפטטים ומתדיינים בנושאים חשובים. שני הילדים הקטנים מאוד אוהבים את האחים הגדולים שלהם (כן, הם קוראים להם אחים..) וגם את הכיבוד שהם מביאים איתם..

מידי שנה בקיץ אנחנו מנסים לקבוע פעילות משותפת. עד כה יצא לנו לנסוע יחד לשבת בחוות קשואלה, ובשאר השנים עשינו פעילויות אחרות שונות ומגוונות. אנחנו שמחים ללוות את החברה שלנו לאורך השנים ונהנים מהם מאוד!!

משפחת שרמן

משפחת מאך - משפחה מאמצת שכבה י"א:

מזה שנה (כמעט) שזכינו לשמש בית ילדים (בשביל העירינקים זו "משפחה מאמצת") לשכבה מדהימה של הנוער, שבט הנני בבני עקיבא.

החברה התחילו את התהליך עם משפחת טהורי בתחילת כתה ח' ואנחנו זכינו "לרשת" אותם כשטהורי עברו לביתם החדש במצפה אילן כשהחברה התחילו כתה י'.

כמו כל דבר, לקח זמן להכיר, להרגיש בנוח ולבנות אמון הדדי. הפעילות מבוססת על מפגשים שבועיים (כל שבת ב"ה) ומידי פעם פעילות יוזמה מעבר לכך.

במסגרת הפעילויות הנוספות, בין היתר עבדנו במצפה צחי ביום הזכרון יחד עם אוסי תמיר ואיתן, החברה אירגנו אירוע פתיחת קיץ, וגם נסענו לשבת מיוחדת במדרשת השילוב בנטור.

מעבר לזה, אנחנו מנסים לתמוך בחברה שרוצים ומנסים להשתלב בפעילויות אחרות של הקיבוץ בכלל, למשל סביב אירועי היובל, ושל הנוער בפרט, כמו קייטנת איל"ן.

אין ספק שיותר משאנחנו תורמים להם, אנחנו נתרמים מהם. אם זה ברמה אישית - אנחנו מגלים מחשבה עצמאית עמוקה וזוויות ראייה מיוחדות של החברה, ועד לרמה המשפחתית - הילדים שלנו מרגישים מאוד בנוח עם המון "אחים ואחיות גדולים" ביישוב.

במפגשים השבועיים אנחנו מנסים להספיק לראות את כל החברה כמו שהם, בלי צורך במסכות או מחיצות. אנחנו שמחים מאוד בכל דפיקה בדלת וכל אחת ואחד שבאים ומשתפים אותנו באישיות המיוחדת שלהם. זאת לא קלישאה להגיד שיש לנו נוער מדהים. נכון ש"לא כל הנוצץ זהב" וגם זה בסדר. הרי ללא היצר הרע היינו מלאכים. ומוכרים דברי המדרש בו משה רבינו מסביר למלאכים ש"נחמץ ליבם" על שה' מוריד "חמדה גנוזה" לבני אדם. משה עונה למלאכים (בבלי שבת פ"ח:): "יצר הרע יש ביניכם? מיד הודו לו להקדוש ברוך הוא".

לפני 14 שנה, כאשר הגענו ליישוב, שרון גרין ניגשה אלינו ושאלה אותנו אם מתאים לנו להיות משפחה מאמצת לשכבת הנוער שהייתה אז בגילאי ח'-ט'. האמת, הרעיון היה נשמע קסום אבל לא ידענו בדיוק על מה מדובר ומה זה דורש. האינטואיציה בכללי הייתה חיובית, ראובן טבול ואורי שכטר שהיו בעצמם משפחות מאמצות במשך שנים, סיפרו לנו על נפלאות העניין ואחרי התלבטות קצרה החלטנו ללכת על זה.

מה אומר ומה אדבר, במשך חמש שנים הייתה לנו הזכות שחזן מילדנו הפרטיים והקטנים שבינתיים גדלו מאז והפכו לנוער בעצמם, יהיו לנו 13 בנים ובנות בגילאי ההתבגרות שיתפסו חלק משמעותי מחיינו וביתנו. יצאנו ביחד לטיולים (אז עוד לא הייתה בעיה...) אכלנו ביחד אינסוף קידושי שבת בבוקר וסעודות שלישיות, מדי פעם נפגשנו באמצע השבוע למפגשי חורף עם מרק חם ומפגשי קיץ מרעננים עם אבטיחים וענבים, תקופה שזכורה לנו לטוב באופן מיוחד וטבועה בחיינו עד היום - תודה לכם הנוער שלנו!

כל ההקדמה הזו היא כדי לספר על הפעילות המיוחדת שקיימת שנים רבות ביישוב הידועה כמשפחות המאמצות, משפחות מלוות, בית ילדים - בחרו לכם את השם שתצטו. משפחות שפותחות את ביתם וליבם לילדנו, ומקיימות מפגשים כל שבוע בעלי אופי מיוחד לפי הצורך והיכולת של כל שכבה ומשפחה ויוצרות מערכת יחסים חמה ואוהבת בה כולם (!) יוצאים נשכרים.

אנו אסירי תודה לכם משפחת שרמן - שכבה י"ב, משפחת מאך - שכבה י"א, משפחת רותם - שכבה י', ומשפחת שפירא - שכבה ט', על מסירות והשקעה מרובה בילדנו, על זמנים בהם ביתכם הופך להיות ביתם של הנוער, על הדאגה המרובה לכל אחד ואחד מילדנו, על ההתמדה במפגשים, על ראייה חינוכית לטובת הילדים - דור העתיד שלנו.

תודה למשפחת לחמי שסיימו באופן פורמלי את תפקידם (משפחה מאמצת זה לנצח, אם לא ידעתם..) על שנים בהם ליוויתם את שכבת י"ג, תודה על פועלכם המרגש והמרשים, על התמדה והשקעה, על חשיבה עמוקה ואוהבת שהולידה את סיירת רז והורישה אותו לנוער הבאים אחריהם, פעילות שהפכה לנכס יקר ומיוחד לנוער ואף למבוגרים בקיבוצנו. ברכת ברכה והצלחה וברוכים הבאים לאביטל ויובל ברוס שנכנסים לתפקיד משפחת מלווה לשכבה ח'! אז נעים להכיר, משפחות מאמצות ראש צורים:

משפחת שרמן - משפחה מאמצת שכבה י"ב:

אנחנו משפחת שרמן, בית הילדים של שכבת י"ב - שבט אורות. יש לנו קבוצה קטנה ואיכותית של 11 חברה מקסימים ואיכותיים! נכנסנו לתפקיד ישר עם הגיענו

התפריט ובירורים נוספים לפני השבת (והכנת אינספור ממים שקישטו את הקירות) ובעיקר תוך כדי השבת – צוות מטבח, אומרי דבר תורה, מעבירי פעילות וכמובן ההתגייסות של כולם בסוף השבת לניקוי כללי והחזרת המקום על כנו.

חזרנו הביתה עייפים ומרוצים.

מאחלים לעצמנו ולבית הילדים להמשיך להעמיק את הקשר, לחוות יחד זמן משמעותי ובעיקר ליהנות אחד מהשני. **משפחת רותם**

משפחת שפירא – שכבה ט'

את השנה החולפת פתחנו במסע האתונות, וסיימנו אותה במסע 'מים לים'. במסע האתונות התמקדנו במשפחה המצומצמת ובילדים שלנו.

תוך כדי המסע, יצרה איתנו קשר רמה אהרונ – נציגת ועדת חינוך והציעה שנהיה 'בית ילדים'.

לאחר החגים, סיימנו את המסע, התאפסנו על עצמנו ונכנסנו לשגרה, והתחלנו בפעילותנו כבית ילדים של כיתות ח'. למעשה, מה מהותו של בית ילדים? ומה כוללת הפעילות? שאלות אלו מקבלות תשובות שונות וזוויות שונות מבתי הילדים הוותיקים או מחברי ועדת החינוך השונים.

עבורנו, מהות בית הילדים היא להיות מקום לכל נערה ונער ולכולם כקבוצה. מקום יציב ומכיל עם מסגרת רחבה ככל האפשר שלא תלויה בלימודים, תנועת הנוער או אפילו המשפחה הביולוגית. יצירת מקום שכזה דורשת זמן התמדה וסבלנות.

מסגרת הפעילות השגרתית המקובלת היא מפגש בשבת בזמן הקידוש או סעודה שלישית. עבורנו התזמון המתאים יותר הינו בזמן קידוש הבוקר. החברה קונים חטיפים ושתייה במרכולית, סגליה מכינה פופקורן, עושים קידוש ומנשנים.

המפגש עצמו, אינו פורמאלי, ורוב הזמן פשוט יושבים מדברים צוחקים וצועקים. אנחנו משתדלים להכניס גם דברי טעם מפרשת השבוע או אקטואליה, אך אין זה העיקר ואם החברה באנרגיות גבוהות אז יקרה שנוותר על הדברים. לקראת סוף החופש יצאנו עם בית הילדים למסע מופלא 'מים לים' (מים התיכון לים הכינרת) עליו נספר בהרחבה בגיליונות הבאים של 'עלי צורים' בע"ה.

דברים רבים קיבלנו בזכות המסע, אחד מהם הוא חיזוק הקשר בתוך החבורה ויחד איתנו, כך שה'מקום' אותו אנחנו משתדלים ליצור התחזק והתרחב.

אנחנו מאמינים כי החבורה הנהדרת תפרח בדרך החדשה אליה נכנסו בשערי התיכון, ומאחלים שנמשיך ליצור ולהיות מקום עבור כל אחת ואחד מהחברה ועבור החבורה כולה.

מודים להורים ולוועדת חינוך על הזכות והאמון, שתהיה שנה נהדרת לכל הקהילה.

משפחת שפירא

גדולה של בני אדם נמדרת ונגלית דוקא בשעה שקשה לנו, ואנחנו מזהים המון גבורה וגדולה בכל אחת ואחד מהחברה הנפלאים, אלה שפוקדים את בתינו באופן תדיר, וגם בין אלה שמגיעים פחות.

מעבר לשיחות מדהימות כנות ואמיתיות לפעמים אל תוך הלילה אנחנו מנסים מידי פעם להזמין דמות מעניינת כדי להכיר משלחי יד שונים ודרכם גם שיקולים שונים וזוויות מבט שונות ומגוונות על החיים עצמם. בין היתר, פגשנו את מרא דאתרא הרב ורדי (שנענה להזמנה סביב נושא בוער ומעבר לתיאור "גבולות גזרה" הלכתיים, פתח דיון בלתי אמצעי מענין סביב סוגיות דתיות שנמצאות גם בלב הקונסזוס התקשורתי), שרון גרין, יהודה פרלמוטר, יהודה שפירא, ועוד כמה "על הכוונת".

נכון שחלק ממעט הזמן היקר שיש לנו מושקע בבית הילדים, אבל אין ספק שזה שווה כל שניה. חווייה מדהימה שכנראה לא היינו זוכים לה במקום אחר.

חברים ותושבים, שימו לב לנוער. הם כבר לא ילדים, הם חושבים בעצמם ויש להם רעיונות יפים וטובים וגם לא מעט כלים ורצון טוב לממש את החלומות שלהם לטובת כולנו. **להתראות, חפצי ואליעזר**

משפחת רותם – שכבה י'

בית הילדים שלנו יצא לדרך כמעט לפני שנה, בשבת פרשת בראשית. החברה צחקו עלינו על כך שמשאית ההובלה עוד לא הגיעה וכבר ביקשו מאיתנו להיות משפחה מלווה... המפגש הראשון, בשבת בראשית כאמור, היה כחודש לאחר שעברנו לראש צורים, הבית היה עוד מלא בארגזים שעוד לא נפרקו (ועד היום יש עוד כמה, והחברה אמרו את דעתם על זה, בכל זאת זה גם הבית שלהם), הצלחנו לפנות מקום ישיבה ל-14 מתוך 18 הילדים אשר בבית ומאז הכל היסטוריה...

נפגשנו השנה כמעט בכל שבת, העברנו חוויות על שנת הלימודים הראשונה של כל אחד במקומו החדש, על האירועים שהתרחשו ביישוב (או קיבוץ, את העניין הזה עוד לא קלטנו), את השנה האחרונה כחניכים בבני עקיבא, זכינו בבניית איש שלג בחצר ביתנו, קיימנו סדר ט"ו בשבט, קיבלנו משלוח מפנק בפורים ועוד. כמעט שכחנו – ברוב השבתות נעם ונגה שלנו זוכים לטיול ואנחנו לכמה רגעים של מנוחה...

בקיץ שחלף נפגשנו בערב, אחרי שאמרו לחברה את שיבוצים שלהם למסגרות ההמשך של הסניף, כולם הפשילו שרוולים להכנת פנקייקים בשלושה מוקדים שונים ושאר תופינים. עיקרו של הקיץ נסב סביב היציאה המשותפת לשבת. לאחר חבלי לידה רבים, יצאנו לשבת יחד בירושלים, למדנו להכיר יותר לעומק כל אחד ואחת מבית הילדים, ילדינו הביולוגיים נהנו ממשחקים ופינוקים סביב השעון (ואנחנו ממנוחת צהריים) והיה מרשים מאוד לראות איך כל אחד נותן יד להצלחת השבת – החל מארגון

שיר פרידה מרבט"ץ אגדי

הוא הגיח לעולם וגדל במושב הזורעים,
זיכרונות משם אותו עד היום מלווים
אך יום אחד החליט לשנות את המוכר,
ועבר עם בחירת ליבו מן העמק אל ההר.

ארז את זקנו, מעילו, ועוד כמה חפצים,
והתחיל משמרות ללא תירוצים
עבודה פיזית קשה סביב לשעון
קליטת אפרוחים, משלוחים וגם בטחון

לרבש"ץ מונה כבר בשנות השמונים
תפקיד עם אחריות על וגם סיכונים
תפקיד שמחייב מוכנות בכל עת
בלי יכולת לרדת מ"מדי ב".

אך "על הדרך" הוא קושר קשרים חשובים,
עם מח"טים ועוד כל מיני כוכבים
מתרוצץ בקיבוץ, בימים ובלילות,
בין אירועים, הקפצות, פעולות

על כתף אחת רובה ובשניה מכשיר קשר
כל פניה - מיד עונה ומברר מה הפשר
והכל תמיד בקצרה אך בנעימות
ויחזור לעדכן מי היתה הדמות

למרות שהוא לא הכי צעיר בגיזרה,
תמיד תמצאוהו ראשון בזירה.
זה לא כולל סיורים בחום ובקור,
רק הוא והטנדר ומעליהם הזרקור.

אבל, עד היום, חוץ מהיותו רבש"ץ
השכם בבוקר אל האפרוחים כבר רץ
ובלולים כמנהל דואג להכל,
קולות ההודים אצלו כבר סרט פסקול

כל שישי בלול יגיש לכל האורחים
שניצל טרי שמבחוץ כבר מריחים
אף אחד לא יודע מתי ישן, אם בכלל,
תמיד ממהר ומחייך, אצלו זה הכלל.

אז איך מסכמים 40 שנה בתפקיד החשוב
לשחקן נשמה של כל היישוב???
אדם שהשם שלו הפך ביטוי יישובי
נכס יקר, ממש כמו "מחסן חיובי"

ואמנם עלינו ניסה במעט להקל
כשלבנו, סגנו יובל, העביר ת'מקל
אבל שלמה יש רק אחד - 7/24
ותופעה כזו אין עוד בטבע!

אז תודה ענקית לך שלמה בשם כל הקהילה,
על שנים רבות רבות של שמירה בימים ובלילות.
על מסירות אין סופית ודאגה מכל הלב!
נברך אותך שלמה שתמשיך להצליח ולפרוח,
לעשות ולשמוח.

ולך יפה, ולכל בני המשפחה,
תודה על התרומה המשפחתית האדירה.
מקום ומאחלים שעכשיו עם היציאה לפנסיה
תשלימו את החסר ויותר.

ואחרון חביב, יובל היקר,
נאחל לך הצלחה רבה בתפקיד שלקחת על עצמך,
יחד עם סגנך ליאור שכטר.
סומכים עליכם ויודעים שנמשיך לישון בשקט !!!

זמן חופשי מ7 בערב! אה.. סליחה. אני לא מוכנה שאתה ולטובתך בלבד תלך לישון אחרי שבע בערב. אתה רק בן שנתיים!! חשוב מאוד שתישן הרבה!!

אחרי רבע שעה לפחות של מלחמה קלה, יצאתי מותשת מגן הטרקטור, אבל העיקר – הצלחתי לצאת!

ושני הילדים בעגלה קשורים, שניהם צורחים, השכנים כבר בטח התקשרו למשטרה או רווחה, אבל כל זה לא יעמוד בדרכי. אני נחרצת! נשארה עוד שלושת רבעי שעה יקרה עד 7, וזה אפשרי בהחלט. עובדה – אצל השכנים זה ככה. הגענו הביתה. במחשבה איך לחסוך את הזמן הוצאתי פחית שימורים של תירס מהמזווה – בשעות קשות יש לנקוט באמצעים קשים.

"לא רוצה תירס, רוצה פסטה!"

נכנעתי והכנתי לו פסטה. ככה זה – הילדים של השכנים בטח אוכלים לערב ירקות אורגנים, ואני מכינה להם פסטה – רחמנא לצלן.

אם לא אנצח בתחרות האוכל הבריא – אמרתי לעצמי, לפחות אנצח בשלב ההשכבה. נשארה רק רבע שעה עד השעה 19:00. בחישוב מהיר הבנתי שמקלחת במקום אמבטיה תחסוך לי 20 דקות, ולקראו סיפור עם ציורים במקום מילים ייקח רק דקה וחצי, והיאח הידר! נשארה לי עוד חצי דקה לשיר ערש, כמו כל אמא טובה, והוא ירדם קצת לפני 7.

לא אלאה אתכם בתלאות המקלחת: ("אמא לא סבון!!")

רק אספר בגאווה שהעפתי מבט בשעון – והשעה הייתה דקה ל7, העפתי מבט במיטה – הילד היה שם. אמנם צורח ובוכה, אך בהחלט שם. אם הכל ילך חלק – אוכל לספר מחר בגאווה בגן הטרקטור שגם הילד שלי נרדם ב7. אבל רק שכחתי פרט חשוב אחד – תסמונת הגמל. רק נתתי נשיקה וסגרתי את הדלת – "אמא, מים!" מביאה לו מים, "אמא לא בכוס! בבקבוק." לעזאזל, איפה אמצא עכשיו את הבקבוק שלו?? "הנה קח את האגרטל של הפרחים זה כמו בקבוק." "אמא מוצץ!" "אמא עוד מים!" "אמא המוצץ נפל לי!" "אמא עוד סיפור!" "אמא פיפי!" (בטח שיהיה לו פיפי.. הוא שתה את כל הכנרת) "אמא!!" כמה חיכיתי שיאמר אמא כשהיה קטן... וכמה אני אוכלת אותה עכשיו על שלימדתי אותו את המילה הזאת.

טוב – השלמתי בליבי עם המחשבה. בספסל בגן הטרקטור אני כבר לא אשב מחר. אולי אני אשב על אחד הטרקטורים שם... זה דווקא יכול להיות נח, אם ישימו שם ריפור. הסתכלתי על השעון: 21:00. צעקות אמא נחלשות לאט לאט. הילד ישן – סוף סוף. לוקחת נשימה – זה הזמן שלי.

18:00 בערב בגן הטרקטור, אתר הבילוי האולטימטיבי של ראש צורים – שהוא אגב כמו סופר ממוזג בקיץ: *החווייה בחינם, *יש אוויר נעים, *וקשה לשכנע את הילדים לצאת משם בלי הבטחה שכרוכה בממתקים.

שיחת אמהות "תמימה": נורית "טוב חברות, היה כיף אבל אנחנו צריכים ללכת.... 19:00 הם כבר במיטה אתן יודעות..."

חנה: "מה?! את לא רצינית! ב7 הם הולכים לישון?" (מופתעת) איזו הקלה! אני לא היחידה שהילדים שלה הולכים לישון מאוחר...

חנה: "כל כך מאוחר?!"

אני מתבלבלת. לרגע לא הבנתי 7 בערב זה מאוחר?

חנה: "שלי הולכים לישון ב6! אלא מה?"

ברכה: "שלי הולכים לישון ב5!!"

נורית ואני: "5 בערב?!"

"לא איזה.. כבר בחמש בבוקר הם ישנים!" ובתרועת ניצחון הבהירה לכולם – שבתחרות על שעת ההשכבה – ניצחה ברכה.

בושתי ונכלמתי. איך אמשיך לבוא לגן הטרקטור וילדיי הולכים לישון בשעה 21:00? (לבטח אני היחידה בייקום שהילדים שלה נרדמים כל כך מאוחר...)

בידיעה ברורה שאם אני רוצה לשמור את הזכות לשבת בספסל האמהות – זה הזמן לפעולה נחרצת – כתבתי לבעלי בווצאפ "היום זה יקרה ב19:00!"

"מה יקרה? מוקדמות המונדיאל ביורוליג?" הוא כותב לי. "לא! ההשכבה של הילדים! לא יאוחר מ19:00 ואתה הולך לעזור לי!"

אין כמו חזית אחידה של הורים להעברת מהלכים חינוכיים – וחוזר מזה הוא טוב בקטע של שינה! הוא תמיד נרדם בקלות וישן חזק (ולא שומע אותם בוכים בלילה), אז למה שלא יירתם למערכה?

"רועי!" אני קוראת לו בנחרצות. "הולכים הביתה לישון!"

"לא רוצה לישון!" כמובן.. איך לא צפיתי את זה מראש? כי בתחבולות תעשה לך מלחמה: "רועי – אם תבוא הביתה – תקבל משהו טעים!"

עכשיו זה יעבוד.. "לא רוצה הביתה!" "רועי חמוד" אני עדיין מצליחה להיות נחמדה.. "אם תחזור הביתה עכשיו תקבל פופאייס" עכשיו בטוח זה יעבוד! צריך להיות ספציפים זה הכל.

"לא רוצה!"

"רועי!" (פה אני כבר לא מצליחה להשאיר רגועה) "בוא לישון! אני לא מוכנה להיות האמא היחידה שאין לה

אילון רוזנבלוט

תבשיל כבש לראש השנה

החגים כבר פה ואני מריח את ריחות התבשילים המיוחדים שנעשים אצל כל משפחה, ובמיוחד אצלי בבית, במיוחד תבשיל הכבש הטעים והחגיגי.

מצרכים:

צוואר כבש פרוס ל8 פרוסות בעובי, 1.5 ס"מ

4 גזרים - קלופים וחתוכים לחתיכות גדולות

3 גבעולי סלרי ועלים - חתוך קצוץ

8 שיני שום - קלופים שלמים

2 בצלים - חתוכים לקוביות גדולות

1 תפוח ירוק גרן סמיט - לא קלוף חתוך לחצי

1 כוס יין לבן יבש

חצי כוס סילאן תמרים

מלח, פלפל שחור טחון לפי טעם אישי

גרגירי כוסברה

1/2 כפית

1 אניס

2 מקלות קינמון

1 כפית גרושה פפריקה

(אפשר לוותר על הכוכב אניס וגרגירי הכוסברה אם לא אוהבים).

אופן ההכנה:

מטגנים עד להשחמה את חתיכות הצוואר ומניחים בצד.

מאדים קלות את הירקות (גזר, בצל ושום)

שמים את היין עד שריח האלכוהול נעלם, מוסיפים את הסילאן, מים ומחזירים את הצוואר כך שהנוזל יכסה את כל הבשר. כשהתבשיל רותח מנמיכים לאש נמוכה ומבשלים שעה. לאחר כשעה מוסיפים סלרי ותבלינים.

מבשלים כשעה נוספת ומוסיפים את התפוח עץ מבשלים עד ריכוך הבשר.

הערה: זמן בישול הבשר משתנה לכן יש לבדוק אם הוא רך בעזרת מזלג.

בתאבון ושנה טובה!

אולי לא 5 בבוקר - אבל גם שעותיים פנויות זה משהו. דלת נפתחת - "וואו איזה שקט! מה הם כבר נרדמו?" בעלי חזר מהעבודה הקשה. הוא עובד קשה - אתם יודעים. בעוד שאני בנופש עם הילדים בבית. "כן" אני מחייכת, מרוצה. הם אכן נרדמו. "וואו שמונה בלילה - והם כבר ישנים! כל כך מוקדם!" "מה? 8 עכשיו 9 בלילה..."

"לא זכרת שהיום מקדימים לשעון חורף?" הוא מזכיר לי. הידרד! לא אברה תקוותי. אני אזכה לשבת מחר בספסל. למחרת אני באה לספסל בגן הטרקטור מתיישבת בחגיגות כמי שהבטיחה את מקומה.

שיחת אמהות "תמימה" נורית: "אוי ארוחת הערב משגעת אותי! אני לא יודעת מה להכין להם מרוב אפשרויות... להכין להם פנקייקס מקמח כוסמין כמו אתמול? או פשטידת ברוקולי מקמח מלא..."

חנה: "אני נתתי להם אתמול פיצה משיפון מלא! אולי תנסי את זה"

ברכה: "אני נתתי להם פיצה משיפון וחלב נאקה. אבל אולי נקח רעיון משירה - מה נתת להם לארוחת ערב אתמול שירה?"

"אני.. אה פסטה. אני כבר הולכת לשבת בטרקטור..." מזל שאני מחוברת לפורום, ולפחות יש לי כרית שמישהו" שם בפתח ביתו למסירה - כל הקודם זוכה" ואני זכיתי. אם לא בתחרות האמהות - לפחות בזה!!

- ברוכים השבים לארץ ועדי ברטמן שחזרו אלינו מקוסטה ריקה ושוכרים אצל דוד ורותי נעמן.
- ברכות לרותי מדר עם יציאתה לגמלאות.
- מזל טוב לנויה גוטליב לבת המצווה ולהורים יואל ודורית.
- ברכות לצחי ומיכל כהן לרגל הצטרפותה של תהל למשפחה.
- מזל טוב לדוד ומיכל קרנץ להולדת הבן עופר אלדר ולסבתא אסתר.
- מזל טוב לטל ואלמוג קלמן להולדת הבת אלה מטר ולסבתא תמי.
- מזל טוב לאסתר קרנץ להולדת הנכדה שובי, בת ליחזקאל ותחיה קרנץ.
- מזל טוב לידידה לרגל הולדת הנכדה, בת לדוד ואתי.

סביב המעיין. כיף גדול לקבל כל הזמן הצעות עזרה מאנשים שונים שחלקם הופכים לשותפים קבועים לעשייה. ילדים נוער ומבוגרים הגיעו, הפשילו שרוולים ועבדו במרץ לסידור סביבת המעיין. ניקשנו עשבים, סיקלנו אבנים, סידרנו שבילים, גזמנו שיחים וצבענו את שולחנות הקקל. בהמשך נטענו עצים ולאחר עבודה מאומצת מאוד סיימנו לפרוס צנרת השקייה ומילוי לבריכות מהקיבוצי ועד המעיין.

מתוך שאיפה של מינימום פגיעה בטבע ובנראות הטבעית של האזור, החלטנו לא ליצור משטח בטון, אלא הבאנו אבני מדרך טבעיות אותן פרסנו

תמונות מטקס חנוכת המעיין בעמוד 15

סביבה בריכות. בנוסף, החלטנו לא לבנות פרגולה אלא להנות מצל טבעי של העצים הקיימים ושל העצים החדשים שנטענו. במקביל יצאו מספר הורים וילדים לשתי סדנאות נגרות ב"תכל'ס גוש עציון" שם בנו שולחנות, ספסלים ונדרה. ביום שישי, כ"ב אב תשע"ט, החלום הפך למציאות! קשה לתאר את ההתרגשות עם תחילת זרימת המים לבריכות השכשוך שלנו.

צהלות הילדים הקופצים למים גרמו לנו לשפשף את עינינו ולהתחיל להפנים שזה באמת קורה! מאז פוקדים את המקום מאות אנשים מראש צורים ומרחבי גוש עציון, נהנים ומתרעננים בבריכות שכשוך המיוחדות שלנו. פנינת הטבע חזרה לחיים ובגדול!

חשוב להבין שאנו רק בתחילתו של התהליך. לפנינו עוד עבודות רבות. אנו רוצים לנקות את הניקבה, להסדיר חניה, להוסיף שילוט, לסדר מדרגות ושבילים שיהפכו את המקום לנגיש יותר, לבנות פינות מנגל ומעגל מדורה, להשלים ריצוף ותשתיות סביב הבריכות ועוד. כמו כן אנו רוצים להקים מצפור בפינה הצפון מערבית של הטרסה העליונה ממנה נשקף נוף מרהיב עד הרי השומרון בצפון ועד ים תיכון במערב.

השאיפה היא ליצור מקום שלנו. מקום שאנו אחראים לתחזק ולנקות, לשפץ ולחדש, כי תמיד יש מה לעשות. מי יודע, אולי זה יהיה פרויקט קבוע של שנת בר/בת מצווה...? זו הזדמנות טובה להזכיר כמה דברים:

1. המעיין הוא של כולנו וכל יוזמה ועזרה תתקבל בברכה. אך אנא מכס - עשו זאת בתיאום עם צוות חידוש המעיין הרואה את התהליך כולו ומודע להשלכות.
 2. ביום שני, כ"ג אלול (23/9) בשעה 16:30 נתכנס במעיין לפיקניק שמח וטקס חנוכת המקום בהשתתפות גורמים שסייעו לנו במהלך הדרך. אל תפספסו!
- צוות חידוש המעיין: ליאור שכטר, שרון רוזנבלוט, נעם שפירא, יובל ויסמן, אסף יעקבי וחיים ראם.

החופש הגדול הגיע. אפילו בגן הטרקטורים חם. השעמום של הילדים והזיעה הניגרת מתחילים להשפיע גם על מזג האוויר הפרטי שלך. מה עושים? נקפוץ לעין סג'מה? לא, זה רחוק... הלוואי והיה לנו מעיין קרוב לבית!

החלום הזה 'התלבש' על פוטנציאל בטבע, פה מתחת לאף שלנו. אז נכון שלפני קום המדינה, המעיין הקטן שימש את חברי עין צורים ורובדים. אבל מאז שחזרנו לגוש עציון, מזה 50 שנים שהחלום לחדש את המעיין קיים אך לא מתממש. היו כבר כמה וכמה נסיונות אך לצערנו, מסיבות שונות זה פשוט לא קרה.

לפני כשנתיים נפגשו כמה חברים מהיישוב והחליטו לפעול ולחתור למימוש החלום הזה במלואו!

מסתבר שמדובר בחלום מורכב הדורש לא מעט עבודה ותקציב. החלטנו להחיות את המקום ולהופכו למוקד משיכה תיירותי קסום לכלל הציבור אך מבלי לתלות זאת בהנצחה כלשהיא בשל רגישויות ומורכבויות שונות.

היה ברור לכולנו מההגע הראשון שהפריקט יהיה סביבת, מקיים ומכבד את הטבע ואת האיוון האקולוגי בסביבת המעיין. התחלנו לקיים פגישות וגייסנו גורמים מקצועיים לייעוץ וסיוע, כגון: פקח רשות הטבע והגנים, אקולוג הרשות, קמט ארכיאולוגיה, המנהל האזרחי, תיירות גוש עציון, הנהלת הקיבוץ, בעלי נסיון בחידוש מעיינות ועוד.

עם כל הכלים והטיפים שקיבלנו, ישבנו פגישה אחר פגישה לטובת גיבוש חזון, תכנית רעיונית ותכנית פעולה מפורטת לביצוע. בשלב ראשון הצגנו להנהלת הקיבוץ את התכנית וקיבלנו תקציב ראשוני להתנעת התהליך. בהמשך הגשנו 'קולות קוראים' לכמה גורמים חיצוניים. לשמחתנו, זכינו בקול קורא של המשרד להגנת הסביבה, ואז בנינו מצגת מפורטת אותה הצגנו לנציגי המועצה והקרן לפיתוח גוש עציון. משה ברוס ר' אגף התיירות סייע בתקצוב הפרויקט ואחריו נרתמו לתהליך גם יפה - מנכלית המועצה ולימור מהקרן לפיתוח גוש עציון. סך הכל הצלחנו לאסוף כ-70 אלף ש"ח שהיוו עבורנו סכום משמעותי להתחלת השלב הראשון לביצוע. תוך כדי קבלת הצעות מחיר מקבלנים והתחלת ביצוע, שמחנו לשמוע שחניכי שבט מעלות התרימו עוד כ-3,000 ש"ח לטובת הנצחת אורי אנסבכר ז"ל באזור המעיין. המטרה שהגדרנו לעצמנו בתחילת הקיץ היתה: "עוד השנה ילדים יקפצו לבריכות השכשוך במעיין עין צורים"!

כעת, משהיה בידינו את הכסף הדרוש לתחילת העבודות, פנינו לקבלן שהחל לבנות שתי בריכות שכשוך בסמוך למעיין. כחלק מהרצון לשותפים נוספים לפרויקט, מיד לאחר בניית הבריכות, גייסנו את התושבים לכמה ימי עבודה בהתנדבות

70 האבנים:

70 אבנים - נקנו בהמשכים - מספר אקראי.
המספר 'שבעים' - הינו מספר טיפולוגי המופיע רבות בתורה:

- 70 פנים לתורה.
- שבעים לשון.
- שבעים שמות של צאצאי בני נח - כנגד שבעים אומות העולם.
- מספר הנפשות של יעקב ובניו אשר ירדו מצרימה.
- בתום העבודה, נשברה לי אבן אחת. רכשתי 3 אבנים אחרונות - ליתר בטחון, (בקיצור, חיסלתי את כל מלאי האבנים בחנות).
- בדיעבד התברר לי ששובצו 72 אבנים.
- אז גיליתי:

- שמספר 72 מיוחד בתורת הקבלה: 'ע"ב השמות

מייצגים את החיבור שבין העולמות הרוחניים האינסופיים לבין העולם הגשמי, המציאות היומיומית. כל צירוף מחבר אותנו למקור כוח שדרכו אנו מקבלים יכולת לשלוט בכל תחום בחיינו ולשנותו לטובה, להפוך כל קושי לאתגר ולקבל את כל הטוב שמציע לנו היקום והעולם הגשמי, במציאות היומיומית. (ד"ר אינטרנט מרחיב בעניין).

צבע - גם לצבע יש משמעות בקבלה:

- הצבעים מחברים אותנו לעולמות הרוחניים: "כי מהגוונים הנראים לעיניים או המצטיירים בשכל, בגופנים, יתפעל הרוחני, והנפש תעורר לרוח, והרוח לנשמה, והנשמה ממציאות למציאות, עד שתתעלה אל מקום יניקתה, ויתאוו ויתעורר לפי מציאות ציורה.
- צבע הטורקיז - עוזר לחיזוק המערכת החיסונית, וכן להרפיה המקנה תחושת הגנה. מופיע הרבה בקמיעות כנגד עין הרע.
- צבע הכחול - מסמל השראה, מסירות, ביטוי עצמי, משכך ומרגיע, מעלה השראה, הבנה רוחנית, יוצר הרמוניה, משרה שלווה, מאפשר זרימה. מפיג מתח, פחד, דפיקות לב מואצות ונדודי שינה. צבע בעל השפעה טובה על הסובלים מיתר לחץ דם.
- זהב - צבע זה מסמל את אלוקים המתגלם באור טרם בריאתו ואת הכוח האלוקי. רואים את הזהב כתמצית

ראשית, אפתח בשבח והודיה לה' יתברך על הזכות שנפלה בחלקי, לעסוק במלאכת הקודש, בתפירת הפרוכת, מפה לבימה, כיסוי לדוכנים וכיסוי לספר התורה בעת קריאת התורה.

הקדמה

מלכתחילה, נבחרו הברדים והצבעים, הפסוק, וכהשלמה לפסוק - הרעיון ופריטי הנוי. יצאתי לדרך, לעבודת ה' בתמימות. בדיעבד אני מגלה שהכל התנהל בכוונת מכון.

הפסוק:

"וזכרת את ה' אלוךך, כי הוא נתן לך כח לעשות חיל". (דברים ח' יח) בפרשת 'עקב', פסוק אשר מלווה אותי בכל אורחות חיי.

ראש צורים - ב"ה זכתה להתחדשות, למינוף חברתי וקהילתי, עושה חיל בתחומי החסד, עזרה הדדית, פריחה כלכלית, פורה ופורחת והתרחבות רבתי. והכל בסייעתא דשמיא.

רעיון העיצוב:

- האות א' בחלקה העליון. מעוטרת עם לב: חוזרת 3 פעמים. 3 לבבות המזכירים ב'קריאת שמע': "בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל מאודך".
- הגדרת הכח - רציתי לנסות להגדיר את כח ה' שמחולק באופנים שונים בעולם. החלטתי להשתמש באמצעות אורנמנט, שבצד הפרוכת. (אורנמנט זהו אחד הקישוטים שהם חלק מן הבד).
- לאחר מכן, רציתי לנסות להגדיר את מקור הכח - נק' האור המרכזית שממנה בוקע האור האלוקי - נק' האור והכח באדם - שבא לידי ביטוי דרך 'חבלי המשיח' - הכיפה - שמקשרים בין כל השלוחות.
- אבנים - "כל התכונות שאנחנו מייחסים לאלוקים הן נכונות, רק כאשר אנחנו זוכרים, שאלו הם רק ניצוצות שמתגלים מתוך האור העליון שאינו יכול להתגלות". (הרב קוק - ספר האורות).
- קיימת זרימה דו כיוונית, מן המילה 'כח' אל הדימויים.
- עם חלוף הזמן, פרטים חדשים מתגלים לי, יתכן שיחשפו רעיונות נוספים.

השמש, איזון כל התכונות המתכניות. הזהב הוא בעל עוצמה חזקה ביותר.

החבל

אדם כל הזמן עומד כמו לולייני על חבל, וכל פעם חייב לקבל החלטה חדשה לכיוון הטוב, בכדי לא ליפול מהחבל. משמע, שבכל רגע הוא בוחר ללכת בדרך האמת. לכן בעל הסולם אומר, שהדרך אל הבורא היא חוט דק מאוד, האדם הפוסע עליו חייב מאוד להיזהר, בכדי לא לסטות ימינה ושמאלה.

● אך כל זה בתנאי שהוא מגלה את נקודת ההתחלה של החבל, את הבחירה החופשית שלו בעבודה עם הסביבה. ואחר כך את כל יתר הנקודות שבהן הוא פוסע. אלו הן הנקודות של החיבור הנכון שלו עם הסביבה, שאותה הוא בוחר בכך שמיישם את הבחירה החופשית שלו. האדם בעצמו בונה את החבל הזה מהנקודות שהוא מגלה. הוא בעצמו פוסע עליהן, מאחר ובכל פעם מטה את עצמו ואת כל העולם לטוב.

● החבל עצמו אינו קיים, אנחנו בונים אותו בעצמנו ממטה למעלה. בסיכומי של דבר דווקא הוא זה שנקרא "אדם". (מתוך שיעור על ספר הזהר).
(בשולי הדברים אוסיף שאינני עוסקת בקבלה כלל ומעולם לא עסקתי).

פרשת ואתחנן

שבת מיוחדת מאד באה תמיד לאחר ט' באב. מסמלת את

התקומה והתחדשות לאחר החורבן. לכן יש לקיים סעודה מיוחדת וללבוש בגדים חדשים.

- שמחתי שזכיתי לגרום לבית הכנסת להתחדש בלבוש חדש בשבת מיוחדת זו.
- ובשבת שלאחריה בפרשת 'עקב' - פגשנו בפסוק.

שיתוף הקב"ה

בראשית העשייה, אני פונה אל ה' ומבקשת עזרתו, ומודיעה לו שאני רק הידיים האוחזות בחומר, והוא התופר היחיד. בכל עת שאני צריכה עזרה, אני פונה אליו לקבל כיוון וסיוע ו'עצת ה' היא תקום'. תודה לה', שמלווה אותי בכל הדרך.

- עם תליית הפרוכת, עמדתי נפעמת ונרגשת מהתוצאה.
- תחושת לידה - של יציאה מהכח אל הפועל.
- עתה, הרשות נתונה גם לכם לחשוף סודות כמוסים נוספים - אם ישנם - אשמח לשמוע.

אני רוצה להודות למשפחתי שליוותה את המסע ועזרה בכל שלבי העבודה, השונים:

ראשית לאישי היקר דוד, לבניי ובנותיי, חתני וכלותיי. ויהי רצון שזכות הפרוכת תעמוד לכל בני בתינו. ולכל תושבי בית ראש צורים.
ויהי רצון שנזכה להשכיל, להשתמש בכח לעשות טוב לכל אדם תמיד.
ושיתקבלו תפילותינו ברצון.
אמן כן יהי רצון.

בברכת שנה טובה - תחל שנה וברכותיה.

רות נעמן

טקס חנוכת המעיין

התחדשות:

.....'

אחרי החגים יתחדש הכל
יתחדשו וישבו ימי החול
האוויר, העפר, המטר והאש
גם אתה, גם אתה תתחדש

במסע שלא נגמר
בין שדות הצל ושדות האור
יש נתיב שלא עברת
ושתעבור
שעון החול, שעון חייך
מאותת לך עכשיו
למד-דלת, למד-הא, למד-וו.

אחרי החגים...
(נעמי שמר)

מסע האתונות, כמו אתגרים רבים בחיים, עובר עליך
ברובו כשאתה מרוכז בעצמך וממוקד בקשיים הכרוכים
בהתגברות על האתגר.
בחודש וחצי האחרונים, עשינו מסע מאתגר וייחודי
אותו עברנו בפורום מצומצם, בשקט יחסי וללא חשיפה
משמעותית.
כל יום וכל לילה במסע עברו בכיף גדול המלווה בדריכות
גבוהה ולעיתים אף בלחץ. המסלול עצמו תוכנן ונבנה
תוך כדי תנועה, נקודות הלינה וההתארגנות תואמו אף הם
בצורה ספונטנית על סמך ההתקדמות שלנו ובהתבסס על
חברים רבים ואנשים טובים באמצע הדרך.

כשאתה עסוק בהליכה אינטנסיבית ובעשייה מתוחה, אתה
נוטה שלא להרים את הראש מעל הסיטואציה ולא חושב על
המשמעות הרחבה של המעשים ועל גודל השעה.
כפי שנכתב בפרק הקודם, את הימים שבין יום הכיפורים
לסוכות עשינו במתכונת המצומצמת: בעז, כרמי ואני בלבד,
כך שלחג הסוכות הגענו באחת הנקודות בהם היינו בשיא
הריכוז במסע עצמו, בצעידה, בשלום האתונות, ובפתרונות
לוגיסטיים.

יחד עם זאת, לקראת חג הסוכות וחול המועד המתקרב,
תכננו את הימים שלפני החג כך שבחול המועד נצמד
באיזור נעים לצעידה, יפה וכיפי. לכן חשוב היה לנו
שהאתונות יהיו במשך החג הראשון ביקנעם המושבה,
ממנה נצא ביום הראשון של חול המועד לטיול לאורך נחל
השופט מלא הצמחייה ועם מים זורמים. וניסינו לתאם עם
משפחה וחברים שיצטרפו אלינו לימים של חול המועד.

לתחילת הצעידה נערכנו
כמעט 'כרגיל': אבא שלי,
בעז, כרמי ואני אלינו
הצטרף גם נחוניא אחייני,
הגענו ליקנעם המושבה
בבוקרו של יום א' של
חוג"מ, פגשנו את האתונות,
טיפלנו בהם והכנו אותם
לתחילת תנועה, כשבמקביל
אני בטלפונים והודעות
להסביר ל'אורחים' איפה אנחנו ואיפה נהיה כשכל אחד
יגיע.

סיימנו להתארגן ונפרדנו לשלום משי כהן היקר אשר שמר
ופינק את 'לא - לה', 'רבקה' ו'מהירה'.
יצאנו לדרכנו לאורך יקנעם המושבה, בפורום המצומצם,
בקצה המושבה, חברנו אלינו אמא שלי, סגליה, אלומה גיל
והלל. המשכנו לצעוד במעלה נחל השופט ותוך כדי הליכה
הצטרפו גם נורית אחותה של סגליה, שוקי בעלה וילדיהם.
עוד במעלה הדרך הצטרפו גם חברי הטוב ישורון עם
טל אישתו וילדיהם... וכך הלכה הקבוצה וגדלה, אווירה
חגיגית אפפה אותנו, אווירת חג של ביחד ושל שותפות
למסע גדול. בני הדורים והחברים עלו יחד עם ילדינו
על האתונות ורכבו כולם יחד. הכל התחבר לאווירת חג
הסוכות - חג האסיף, בו היו כל עם ישראל עולים משפחות
משפחות, חבורות חבורות במסע רגלי ובעזרת בהמות אל
בית המקדש.

חג הסוכות מגיע לאחר שלאורך כל השנה החקלאים
עובדים קשה ומרוכזים בעצמם ובכל פרט בעשייה
החקלאית, ומלווים בתפילה שכל התהליך יישא פרי.
בשבועות שלקראת החגים מגיעה העונה החקלאית בארץ
ישראל לשיאה, החקלאי משכים קום ועוסק בבציר ובקטיף
בשמחה ובדריכות גבוהה. עם הגיע החג מעמים החקלאי
את ביכוריו ואת ילדיו על הבהמות ויוצא במסע רגלי אל
ירושלים. במהלך המסע, כל המתח של החודשים האחרונים
מתפוגג לו לאיטו והמשפחה כולה צועדת יחדיו בשמחה
ובאהבה רבה לקב"ה, לאדמתו ולעמו.
כך הרגשנו גם אנו, כשכל 200 הקילומטרים ועשרות הימים
והלילות של העשייה בחום ובזיעה התנקזה למסע משפחתי
וחברתי נרחב ורגוע.

בצהרי אותו יום חברו אליו גם כתבת ידיעות אחרונות יפעת
ארליך עם משפחתה יחד עם הצלם המולא אלעד גרשגורן.
החיבור איתם נוצר דרך אריאל בעלה של יפעת אשר היה
שותף לחלק מההתייעצויות שלי לאורך הדרך.
לצורך צילום תמונות ועריכת סרטון לידיעות אחרונות ו
YNET היה עלינו ללכת הלוך ושוב במשך כשלוש שעות עד

קו הרכס של רמות מנשה ושמנו פנינו אל עבר הקיבוץ 'רמות מנשה', שם בפאתי הקיבוץ שוכנת חוות הבוקרים 'חוות דובי' כשמו של בעל החווה אשר הינו בוקר ותיק שמגדל סוסים לצרכים שונים מעל לשלושים שנים.

כשהגענו, דובי ואנשיו היו עסוקים בקבוצות שונות שהגיעו לפעילויות בחווה, אחת הבנות הובילה אותנו אל עבר המכלאה ששמרו לאתונות המתקוות שלנו. בערב הגיעו אלינו כל האחים של סגליה עם משפחותיהם, ולשם שינוי חגגנו עם בשרים 'על האש'.

מרמות מנשה ניתן כבר לראות את הים, וטווח ההליכה הוא ימים ספורים, כך שלראשונה התחלנו להרגיש את אווירת הסיום באוויר.

דובי, כמו רבים ממארחינו לאורך המסע, נתן לנו את התחושה שאנחנו רצויים בחווה ושמבחינתם האתונות יכולות להישאר אצלם כמה שנרצה.

בלילה חזרו 'אורחים' לביתם, ואנחנו סגליה, בעז, כרמי, אלומה, גיל, הלל ואני, הקמנו אוהל ונשארנו לישון בחווה. בבוקר קמנו בנחת, נפרדנו לעת עתה מהאתונות ומדובי והצוות, ונסענו לנתניה לשבת חול המועד. בנתניה גרה 'סבתא רחל' שלנו, 'סבתא רחל' איננה אמא של סגליה או שלי ואין לה קשר משפחתי אלינו, אך עבורנו היא סבתא לכל דבר. הדר, ביתה של רחל הייתה חניכה של סגליה בשנת השירות שלה בבית פוירשטיין, ולצערנו נפטרה ממחלה במהלך שנת השירות. מאז סגליה וחבריה לש"ש באים בכל שנה לשבת הסמוכה לאזכרתה של הדר. אנחנו מגיעים אליה לפחות עוד שבת אחת במהלך השנה, לקבל אהבה ללא גבולות ואוכל טריפוליטאי משובח.

לשמחת תורה חזרנו לראש צורים לחגוג ולשמוח בשמחת החג והתורה.

את המקטע האחרון של המסע עשינו שוב במתקונת המצומצמת - אבא שלי, בעז, כרמי ואני. אחרי השיא ההמוני והמלהיב חוזרים אל השגרה העקשנית ודורשת ההתמדה והסבלנות.

בצהרי איסרו חג עשינו את דרכנו צפונה וחזרנו אל האתונות ואל דובי היקר.

דובי הפיק באותו יום אירוע גדול בחווה, אך סופסוף התפנה אלינו כפי שרצה. סיפרנו לו על המסע, על ההכנות ועל תלאות הדרך. כשסיפרתי לו שאין לי שום רקע מקדים

שאלעד הצלם אישר את איכות התמונות. יש לומר שהאתונות החמודות לא הבינו מה נסגר איתנו?! למה הולכים וחוזרים, עומדים ומסתדרים ללא היגיון...

יפעת הכתבת ראינה אותנו בסבלנות, בעז ואני היינו המרואיינים המרכזיים. בעז דיבר בחופשיות, בקול ובביטחון. אני התרגשתי יותר ולאחר שבועות של עשייה מאומצת בשקט ובעמל, הבנתי לפתע שאכן קורה כאן משהו גדול במסע הזה ונדרשתי לראשונה לחשוב על מה אני רוצה לדבר ומהם

המסרים שכדאי להעביר בהזדמנות זו.

לאחר דקות ספורות של מחשבה, החלטתי לדבר על המשפחות המיוחדות אשר מגדלות ילדים בעלי צרכים מיוחדים, ולהדגיש שמשפחות אלו הינן כמו היחידות המיוחדות של צה"ל, אשר מובילות ייעוד מיוחד בשקט ובגאווה פנימית חזקה.

דיברנו גם על הארץ הנפלאה שלנו ועל כל האנשים הטובים באמצע הדרך, חילונים, קיבוצניקים, מושבניקים, טבריינים, בני הגרעינים התורניים, ומזרחניקים. וכן, גם דרוזים, בדואים וערבים.

ודיברנו גם על אמונה בילדים ובכוחות שלהם, וכמה פשוט להם להתעלות על עצמם ולהיות כה עוצמתיים אם אנחנו רק מאפשרים להם את התנאים הנכונים והסביבה המאתגרת והמאפשרת.

נפרדנו לעת ערב מיפעת ארליך ומשפחתה ומאלעד הצלם, הקמנו מאהל נרחב באופן יחסי, לאחר שבירוב המסע ישנו תחת כיפת ללא אוהל כלל.

בבוקר, לאחר תפילת חג והלל, המשכנו בדרכנו במעלה נחל השופט לעבר קיבוץ רמת השופט, בדרך עברנו בכריכת מים רחבה ורדודה אליה קפצו בשמחה כל הילדים, כולל בעז כמובן.

התמקמנו בסמוך לקיבוץ בחניון הזיתים - חניון קסום בין עצי זית ענפים, פסלים סביבתיים וברז מים שחברי הקיבוץ הורידו לכאן.

לקראת הלינה נפרדנו מחלק מהפמליה, אך רוב המשפחה והחברים נשארו על אף שתכננו לעזוב, הקסם של המסע שבה גם אותם... ככל ערב במסע, אירגנו מדורה והכנו פוייקה אותו אכלו כולם בהנאה.

בבוקר ארזנו את הציוד והשכנו בדרכנו מערבה, חצינו את

עם סוסים או חמורים הוא לקח כמה שניות והבהיר לי שאני קצת שרוט שיצאתי לדרך ללא ידע מיקצועי אמיתי ואמר שלמעשה לא היה לנו סיכוי לעמוד במשימה... הנימה היתה בכיורת קלה אך עם הערכה רבה.

לאחר סעודת הפויקה המסורתית, הלכנו לישון על הדשא, וכשרצינו לצאת לדרכנו עיכב אותנו דובי עוד קצת. הוא הרגיש צורך גדול לתת לנו מתנות לדרך.

המתנה הבסיסית ביותר הייתה כובעי בוקרים יפים לכל אחד מאיתנו, בנוסף לכך הביא לנו חבל 'לאסו' מקצועי. אך לא הסתפק בכך והתעקש ללמד אותנו כיצד לאלף את האתונות תוך שימוש בתכניקה של 'ראשיית מלחה'.

לבסוף, יצאנו לדרכנו בשעת בוקר מאוחרת לאחר שנפרדנו מדובי ומצוותו.

צעדנו מערבה, חצינו תחת הגשרים של כביש 6, טיפסנו על הר חרשן וירדנו אל עבר המושבה 'בת שלמה' שם בקרבת המושבה הכווין אותנו חברים בני המקום למקום נחמד ולנקודת מים, ולאחר מכן הקפיץ אותי חזרה לרמות מנשה להביא את הרכב שהשארנו שם.

בבוקר יום הצעידה האחרון חצינו את המושבה והמושב בת שלמה והמשכנו צפונה אל פאתי רכס הכרמל הירוק תמיד. חלפנו בסמוך למושב עופר ואחר הצהריים עמדנו בראש הפסגות המערביות ביותר של הכרמל, מעל כביש 4, וצפינו מערבה אל עבר הים התיכון שהיה פרוס תחתנו במרחק נגיעה.

גלשנו במורדות הרכס, חצינו בפחד את כביש 4, נכנסנו למושב 'עין איילה', חצינו אותו מערבה והתמקמנו בקצהו הסמוך לכביש 2, מרחק כקילומטר וחצי מחוף הבונים.

גם בלילה האחרון למסע לא ויתרנו על הפויקה שלנו, ועל תצפית כוכבים נוספת בהדרכת סבא זאב (אבא שלי). אל הלילה הזה הצטרף אלינו גם חברי הטוב ושותפי רליק אשר הוסיף עוד נשמה לשמחה ולרוממות הרוח.

לפני שנרדמתי, שלחתי לאבשלום - חבר טוב נוסף שגם הוא שותף, מאות תמונות מהמסע, לכל שבוע בנפרד עם ראשי פרקים על המקומות בהם עברנו.

עם שחר, הגיע אלינו אבשלום, לאחר שבשעות הלילה ערך עבורנו סרטון סיכום של המסע. בדרך הוא עבר בתחנת דלק וקנה ידיעות אחרונות, וכך על הבוקר קראנו על עצמנו במוסף השבת את הכתבה המרגשת מאד של יפעת ארליך לה היא נתנה את הכותרת: 'אני ואתון נשנה את העולם'. לא היינו מוכנים לכותרת שכזאת, הרי סך הכל רצינו לקחת את הילדים ולעשות איתם משהו שיה משמעותי עבורם ועבורנו... לפני שיצאנו אל קטע הסיום של המסע הצטרפו אלינו סבתא ציפי (אמא שלי) סגילה, אלומה, גיל והלל, ויחד יצאנו אל עבר הים. את הצעידה ליווה אבשלום בצילום רחפן מלמעלה ובצילומי סטילס מהקרע.

במהלך הצעידה הצטרפו אלינו גם גדי ניר יחד עם קים וילדיהם, הלוא הוא גדי אשר בזכותו הצלחנו להתניע את

המסע ולעבור בשלום את השבוע הראשון (ובזכות עפרה אימו, אבנר אביו, וחבריו מונצ'ס ובוטן בני הגולן), הצטרפו גם אביה ותהילה הסטודנטיות אשר פגשנו בדרום הגולן. כשהגענו לחוף הבונים בצהלה ושמחה, חיכו לנו שם בני משפחה וחברים יקרים נוספים. אשר העמידו גם ארוחת בוקר מפנקת.

עשינו סבב של מילות סיכום, שמחה, תודה והערכה. האירוע היה פשוט אך מרגש מאד. וברור היה כי המילים צרות מלהכיל את גודל המעמד וההתרגשות וכי המסע הזה ילווה אותנו בצורות שונות עוד תקופה ארוכה.

את השבת עשינו יחד עם סבתא ברכה (אמא של סגליה) בבית הארחה בתל אביב, לנוח קצת לפני החזרה לבית ולשגרה. ביום שישי, בדרכנו תל אביבה, התקשרו אלינו מההפקה של תכנית הבוקר של אברי גלעד וביקשו כי נבוא להתארח בתכנית ביום ראשון על הבוקר.

השבת עברה בנחת, אך במוצאי שבת נסענו הביתה להתארגנות זריזה ולפנות בוקר בעז כרמי ואני יצאנו חזר לתל אביב לאולפן הטלוויזיה, לא לפני שלארוך כל המוצ"ש התווכחתי עם ההפקה והעורך על כך שכרמי גם מגיע לאולפן ועולה לשידור יחד עם בעז (מסתבר שילדים 'רגילים' לא מספיק מעניינים...) רק לאחר שהבהרתי שאנחנו מגיעים שלושה או אפס השתכנע העורך הראשי. כשנכנסנו לאולפן אני התרגשתי נורא, וגם כשתחיל השידור הייתי מתוח.

לעומת זאת, בעז ישב בנחת ודיבר בחופשיות ובביטחון, מסתבר שחודשיים על אתון נותנים ביטחון עצמי ויכולת התבטאות יורת מכל טיפול קליני או רגשי אחר.

כרמי אמר בראיון כי החלום שלו הוא לפתוח עמותה שתאפשר לילדים עם נכות לטייל טיולים טובים. שנזכה.

'ללכת - זה נותן לי כוח!'

חיפשנו אתונות, מצאנו מלוכה!

מצאנו ילדים מלכים, משפחת מלכים, חברים מלכים, ועם ישראל גדול ונפלא שכולו בני מלכים, ומעל הכל - מלך מלכי המלכים שמלווה אותנו בכל צעד וצעד. תם ונשלם, השבח לבורא עולם.

לפני הכל, שתי נקודות:

- אני לא מגיע לקרוא את רוב הכתוב ב"עלי צורים" ועד לפני כמה ימים לא ידעתי שיש מדור שבו פורשים תושבים את חזונם לגבי עתיד יישובנו, כך שאולי אכתוב דברים שכבר נכתבו כאן על ידי אחרים.
 - אין לי מספיק הבנה לגבי ניצול שטחים, אם חשוב יותר לשמר שטחים חקלאיים לטובת חקלאות או להפוך חלק מהשטחים החקלאיים לשטחי מגורים. מה שברור לי זה שבראש צורים לעולם לא יוותרו על אדמה.
- אני כותב את השורות הללו ונוצר בשיחה שהייתה לי לפני כמה שנים עם מישור מ"השומר החדש" שסיפר לי על יישוב בצפון שנמשך עשרות דונמים חקלאיים מכיוון שזה לא היה משתלם כלכלית.
- נטישת אדמות - לא אצלנו.

לעניינינו:

יש שני תחומים שלגבם יש לי מחשבה או תקווה בהקשר לעתיד היישוב: ילדים וכסף.

בכותרת הקפדתי להתחיל בילדים ולסיים בכסף, שכך הורנו משה רבינו (במדבר, פרק לב, פסוק כד), אבל בפירוט הדברים אני מעוניין להתחיל דווקא בכסף. לא שחלילה הכסף חשוב יותר מילדים, אלא על מנת שתישארו עם טעם חזון הילדים בפה בסיום הקריאה.

כסף

היות וראש צורים שמר ושומר על צביונו הקיבוצי, לצד היותו יישוב קהילתי, הייתי מקווה לראותו מתפתח באופן שונה מהדוגמה של הכלכלה הקיבוצית הטיפוסית שאותה אני מכיר. למיטב הבנתי, לפי הדוגמה המוכרת, ההמלצה לקיבוץ טיפוסי היא:

- א. מצא לך תחום עם שוק פוטנציאלי ענק.
 - ב. הקצה בקיבוץ שטח מתאים והכן תשתיות.
 - ג. הקם מפעל מתקדם בתחום.
 - ד. גייס את כוח האדם הנחוץ.
 - ה. דאג להפוך בתוך כמה שנים ליצרן-יצואן משמעותי בתחום.
 - ו. בסס את כלכלת היישוב סביב לאותו מפעל.
- כשהדוגמה הזו עוברת - קיבוצים מתעשרים. ממש!
- היישוב ככלל וחברי הקיבוץ בפרט מרגישים על כל צעד ושעל את תרומת רווחיו של המפעל לחיי היום יום.
- המדרכות, הגינות, המבנים הציבוריים המטופחים, תשתיות תאורה, דיורידנים שנתיים יפים לחברי הקיבוץ ועוד כהנה וכהנה.
- חברי הקיבוץ יכולים "לפנק" עצמם בטיסות לחו"ל על בסיס תלת שנתי, חסכוניות לילדים, לנכדים, רכבים חדשים...
- שאלה - האם הנתונים הללו באמת מעידים על איכות החיים של חברי אותם קיבוצים?

תשובה - מבלי להיכנס לפירוט, לדעתי זו טעות.

ראש שעסוק בסוגיה של כמה דיורידנר יחולק השנה ולאן עדיין לא טסנו ומתי כבר אקבל תאורת לד בכניסה לבית, עלול להיות שקוע בהבלי עולם.

מתנצל אם אני שובר מיתוס או סותר תפיסות חיים של מאן דהוא, אבל בנדנדה הפוטנציאלית הזו בין חומריות לרוחניות, אני לא הייתי רוצה שכף החומריות תכריע, וזה לא משנה אם אדם הולך עם עשר כיפות על הראש או ללא כיפה כלל.

מה כן הייתי מאחל לראש צורים?

להיות מאוזנים תקציבית, לאחר הפרשת תרומות ומעשרות. להיות מסוגלים לממן תפעול יישוב כראוי (גם אם יש "קרחות" בדשא של גן הטרקטור... לא נורא!) ולקדם את מה שחשוב, גם בתחום הקהילתי וגם ברחובותינו או באזורי התעשייה והחקלאות, מבלי לחשוש מגירעונות תקציביים.

ילדים

אומר את הדברים בצורה בוטה:

אני מאחל לראש צורים להיות יישוב שמגדל ילדים מתוקנים. אין הכוונה, חלילה, לילדים "מקולקלים" שעברו חישוב מסלול מחדש.

על מנת להבין את המושג "ילדים מתוקנים" אתן כמה דוגמאות: א. "יאללה, נפתלי, זרוק ת'אופניים בצד ובוא נעלה לשחק". "אני גדלתי בראש צורים. אצלנו מניחים את האופניים בצורה מסודרת בכדי שיישאר לאנשים מספיק מקום לעבור במדרכה, גם עם עגלת תינוק".

ב. "אחי, מה המצב? איך היה שבועיים במילואים?" "בוא נצא החוצה ואספר לך מה שתרצה. אני גדלתי בראש צורים, שם מכבדים את בית הכנסת ולא מדברים בו". ג. "תגיד לי, מה, כל כך משעמם לך שאתה מרים מהרצפה את העטיפה של השלוק?"

"אני גדלתי בראש צורים. שם לא זורקים זבל על הרצפה". ד. "אחי, גם סגרו לכם את המפעל וגם פנצ'ר באוטו, תגיד, איך אתה עדיין מחייד?"

"אני גדלתי בראש צורים. גדלנו שמחים! גדלנו לדעת שאדם חייב להתהלך בעולם הזה מאושר!"

ה. "איך אתה יכול עדיין לחשוב עליו טוב? אתה לא רואה שהוא פשוט סתום?"

"מצטער, גדלתי בראש צורים. למדתי לכבד, לאהוב ואפילו לחפש את טובת האחר, גם אם הוא ממש שונה ממני". ברשותכם, אעצור כאן כיוון שנראה לי שהעברתי את חזוני בעניין ילדים ו... אני לא באמת יודע כמה מילים מותר לי לכתוב במדור הזה.

כל טוב!

אסף

משפחת וייס

היא

דינה וייס
בת 37
גדלה באפרת, שבט
נריה
עובדת ב:
מדריכת מתי"א
ומרצה ומדריכה
במכללת דוד ילין.

הוא

שמעון וייס
בן 37
גדל בקרני שמרון,
שבט נריה
עובד ב:
מנהל חט"ב
אמי"ת מודיעין
ומורה דרך.

ילדים זה שמחה

תאיר (אוטוטו בת מצווה), ישי (10), מיכל (8), אביגיל (5) ויונתן (אוטוטו שנה...).

מיקום ביישוב:

322 מתחת לצומת חלמיש-ספיר

גרים בראש צורים:

12 שנה פחות גיחה של 3 שנים של שליחות בקנדה.

גרו לפני:

בישיבת אהבת חיים בכוכב השחר, ושם דינה זכתה לכינוי
הטרמפסטית עם המכנסיים..

"מה הייתה השאלה???"

באוירת בחירות:

1. לישון בסוכה או בבית
הילדים בסוכה אנחנו בבית

2. בית מלון או אוהל
שמעון בית מלון דינה אוהל

3. קור או חום

שמעון קור דינה תיקח איתה סוודר גם כש-40 מעלות בחוץ

4. כלב או חתול

שאנטי (כשמה כן היא) הכלבה שלנו שמבלה את
חייה בדירת הנופש שלה אצל הבני דודים בתקוע

5. כנרת או ים תיכון
המעין של ראש צורים!!!

6. תחביבים

שמעון סרט טוב, דינה להרדם באמצע הסרט.

7. מסר שחוויתם על בשרכם והייתם רוצים להעביר
אם מציעים לכם שליחות או re location דבר
ראשון תאמרו כן אחר תשאלו לאן!!

בבית כנסת שלנו, לא קורים נסים:
עומדים צפופים, ומשתחווים דחוקים.

יום בשנה, יום שבתון
אפחד לא הולך לעבודה היום
אין תחבורה, הכבישים ריקים
ואפלו בתל אביב בתי קפה סגורים
לא פלא שאני קצת נרגז:
אמא אמרה לי, שגם היום יש גז.

חובה לשים מספר, על כל מכנס וגופיה
אך חשוב יותר לסמן, את הברזל של הספה.

הילד מתחנן שאשיר, את מה שהוא למד בגן
אבל אני מתעקש, על הפזמונים משנת תשד"מ.

ילדים ונוער

קסם לא נורמלי – קסי ביזלי:

כוחות הקסם של נורי הוראס חזקים מאוד, אבל היא נתקלת בקשיים לקראת מבחן הכניסה שלה ל"אקדמיית אֶשְפִּים", בית הספר היוקרתי ביותר לקסמים. נורי היא מתהפכנית, יש לה את היכולת להפוך לבעל חיים, אבל בכל פעם שהיא מגסה להפוך לחתול שחור משהו משתבש והיא הופכת ליצורים משונים כמו שילוב של בונה וחתול, בואש וחתול ואפילו דרקון וחתול. ואז היא נתקפת בדחף בלתי-נשלט לכרסם, לשרוף, להרוס...

וכך, אף על פי שאבא שלה הוא המנהל של "אקדמיית אשפים", נורי מוצאת את עצמה, יחד עם עוד קוסמים צעירים בלתי-רגילים, בכיתה מיוחדת: כיתה "קסם לא נורמלי", או בקיצור קל"ן. יש שם תלמיד שיודע לרחף אבל לא יודע לחזור לאדמה, תלמיד שמקפא דברים במקום להבעיר אותם ועוד תלמידות ותלמידים בעלי כוחות קסם חזקים אבל... לא נורמליים.

גברת סטאר, המורה שלהם, אומרת שאין שום בושא בלהיות שונה, בלתי-רגיל. אבל נורי רק רוצה לצאת מהכיתה האיומה הזאת ולהיות כמו כולם.

באושר ובעושר, כאילו... לפעמים משאלות מתגשמות 9 – מילינובסקי שרה:

היזהרו במשאלותיכם... שלום, קוראים לי אבי. פעם החיים שלי היו נורמליים, ואז המראה במרתף בלעה אותי ואת אחי ג'ונה... כשג'ונה ואני עוברים דרך מראת הקסמים ונוחתים באגדה על אלאדין, אנחנו מתלהבים בטירוף. יהיו פה מרבדים מעופפים וג'ינים שמגשימים משאלות, נכון? לא נכון. הג'ינית שאנחנו פוגשים היא ג'ינית מתלמדת שעדיין לא הצליחה להשתלט על כוחות הקסמים שלה, ואם משאלתו של אלאדין לא תתגשם, הוא לא יזכה להתחתן עם הנסיכה ולחיות באושר ועושר!

כשסבא אליהו היה קטן – מבול של צרות – ניץ לוי:

החורף בא, וכשהגשם מתחיל לרדת, נוחת על סבא אליהו מבול של צרות. מים מציפים את ביתו, הורסים את העסק של אביו ומשאירים את משפחתו חסרת כל. המצב מחמיר כשאבא של אליהו חולה, כי בשביל רופא ותרופות צריך כסף, וכסף – אין! אליהו לא מתייאש, וגם אם איבד הכל, הוא עדיין מלא תושייה ודמיון, ובעזרתם אפשר להתגבר על כל מכשול.

החיים הפשוטים שלי-אורה קרופיק: החיים הפשוטים של

תום נעשים לא כל כך פשוטים לאחר מות אמו. אביו שקוע באבלו, אחיו ואחותו קטנים מכדי להבין לאן נעלמה אימם, ותום נשאר בודד לנפשו. אבל אז מתקרבת אליו אלונה, נערה מסקרנת ומסתורית המיטיבה להבין לליבו יותר מכולם. אחרי "השבעה", תום חוזר למציאות ואל המאבקים היומיומיים בבית הספר ובבית. האם הוא יצליח, בעזרתה של אלונה, למלא מחדש את כל החורים שהשאירה אחריה האם בחייו ובנפשו?

במנוסה מציפורני העיט – אורה מורג:

ספר מתח היסטורי זה מתאר שתי בריחות מסעירות של שתי קבוצות ילדים יהודים אמיצים, הנמלטים מציפורני הנאצים בזמן מלחמת העולם השנייה. באותה תקופה שולט על העולם הצורך אדולף היטלר, מהבונקר האימתני שלו במאורת הזאב - משמיד מיליוני בני אדם ומחריב ארצות רבות. קבוצת ילדי המחתרת הציונית מעיראק - ארץ ערבית מוסלמית שגם בה משגשגת המפלגה הנאצית - מסכנים את חייהם בפעילות חשאית, לאחר הפרהוד (הפרעות) בכגדד, ומוברחים בסתר לארץ ישראל בעזרת המחתרת. באותו הזמן, באירופה, קבוצת ילדים ללא הורים נמלטת מפולין הכבושה למחנות עבודה בסיפיר הקפואה. לאחר נדודים וסכנות רבות מצטרפים הילדים לצבא הפולני למסע מאירופה לאסיה, ומשם עולים לארץ ישראל כ"ילדי טהרן".

האם יצליחו נורי, הנער העיראקי מבגדד, ואמיל, הנער הפולני מוורשה, לחגוג את נצחונם על החזקות במעצמות העולם? מבצע הפריצה הנועז של לוחמי הפלמ"ח למחנה המעצר בעתלית מספק את התשובה המפתיעה.

מבוגרים:

הציור האחרון של ואן גוך – אליסון ריצ'מן:

קיץ, 1890. וינסנט ואן גוך מגיע לאוֹבֶר-סור-אֹוֶז, כפר צרפתי פסטורלי המושך אליו אמנים עירוניים. שם יבלה הצייר את הקיץ האחרון בחייו, תחת טיפולו של ד"ר גאשה - רופא הומיאופתי, צייר חובב ואספן אמנות. ואן גוך יצייר באותם ימים יותר מ-70 ציורים, שניים מהם דיוקנאות של מרגריט, בתו בת העשרים של ד"ר גאשה, המטפלת באביה ובאחיה מאז מות אמה. בזמן שילכוד את דמותה של מרגריט ואת הגנים שהיא מטפחת ויעבירם אל הקנבס, ילכוד ואן גוך גם את לבה. בשילוב מתוחכם בין רומן היסטורי לסיפור אהבה, הציור האחרון של ואן גוך מתאר את החודשים האחרונים בחייו של וינסנט ואן גוך ואת מערכת היחסים הטרגית בין צעירה מלאת תקווה לאמן על סף ייאוש.

אמא קומי – אלדר כהן:

יודה בן השתים-עשרה, שחי עם אמו בדירה קטנה מעל שוק מחנה יהודה בירושלים, תמיד חשב שאבא שלו מת. "אז עכשיו תחשוב שהוא חי, ויש לך חצי שעה לחשוב את זה!" הודיעה לו אמא שלו בוקר אחד. מרגע זה פותח יודה במסע אבסורדי ורב-תהפוכות במטרה לפגוש את אביו. שרשרת של דמויות לא שגרתיות מככבת במסע זה, בהן חברו הטוב של יודה, סרן אבוט פגוע ההלם קרב; חברתו רונית שחייבת לאכול כדי שיבואו לה רעיונות לראש; אמו, האישה הכי יפה בשוק, מורה לחשבון שמעריצה את חוליו איגלסיאס; וכמובן יודה עצמו, סקרן ותמים, מצחיק ונוגע ללב. אמא קומי הוא סיפור מקסים על אודות עולמו הפנימי הייחודי של ילד ירושלמי אחד, ועל החיים בירושלים ובישראל בתחילת שנות השמונים של המאה הקודמת. בשפתו הפיוטית והחד-פעמית פותח בפנינו יודה את סגור לבו וחושף את ראיית עולמו שכולה רגישות והומור.

שנה אחת בכפר – יערה ענבר:

"אולי אכניס חתיכות אצטרובלים לתוך הגלגלים של האוטו, גם צנוברים אפשר, הם אמנם קטנים, אבל הקליפה שלהם מספיק קשה כדי לחולל בעיות. אם אציץ מלמטה אמצא בטח עוד פתחים שאוכל להכניס דרכם כל מיני

דברים. כשאבא ינסה להתניע, האוטו ישמיע כל מיני רעשים חשודים ויכבה. זהו. לא תהיה ברירה. לא נוכל לנסוע ונישאר בבית!" נורי בכלל לא רוצה לעזוב את חבריו ואת ביתו ולעבור לכפר. אבל כך החליטה המשפחה, ונורי מוצא את עצמו בבית חדש, מוקף בילדים שאינו מכיר, נאלץ להתרגל למנהגים אחרים, לאווירה שונה. מיום ליום הוא לומד להכיר את חבורת הילדים המגוונת שמקיפה אותו, את כולם ביחד כחבורה ואת כל אחת ואחד לחוד. רצף הרפתקאותיהם של ילדי הכפר, על הבעיות, השמחות, וההתלבטויות המעסיקות אותם, שזור ברצף החגים והמועדים של לוח השנה העברי – החל מהשבת הראשונה בכפר, דרך ראש השנה, פסח, יום השואה ועד ט"ו באב. וכמו שחיו של נורי מתמלאים בגוונים חדשים, כך מקבל גם כל חג או מועד ניחוח חדש ומיוחד.

ספרים אלו, וספרים חדשים נוספים לפעוטות, ילדים, נוער ומבוגרים מחכים לכם בספרייה. נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א'-ג' בשעות 15:45-17:30. את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים. קריאה מהנה, מחכים לכם ספריית ראש צורים.

שיראל יוניאן

חניכים חדשים, סגל חדש וקומונרית חדשה.

היו לנו פעולות פתיחה מדהימות!!

ישב"ץ פתיחה ראשון של הסגל

ערב קישוט לקראת השבת פתיחה

שבת פתיחה מטורפת

ישב"ץ פתיחה לנחשון התותח שלנו עם תמר יסלזון

האלופה.

ערב הכשרה לנחשון והדרכה,

ועוד ועוד

אך בעיקר בעיקר למדנו להכיר אחד את השני, להתחיל

לברר מה היא הדרך שלנו השנה ומהן המטרות והיעדים

שאנחנו רוצים להציב לעצמנו.

אנחנו נכנסים עכשיו לחודש תשרי ואיתו מגיע גם..

מסע סוכות!!!!

מקווה לראות את כל הסניף שם!

אני מאחלת לכולנו שיהיה לנו חודש טוב ומטעין לקראת

השנה שבפתח.

חודש טוב, ממני שיראל הקומונרית.

לראש צורים היקרים,

דבר ראשון, תודה ענקית לכולכם על הקבלת פנים החמה!

דבר שני, אני רוצה להגיד תודה רבה למדריכים היוצאים:

שלמה פוייר, רועי ארבל, ישי אהרונוף, מעיין איילון, שקד

לוי, איתי לוריא, אסף גייסון, אפרת שוסהיים, יאיר הבר

והילל ישראל.

תודה ענקית לכם!! אשריכם שזכיתם לחנך דור בישראל!

המון ברכות ודרך צלחה למדריכים והנחשון החדשים

שנכנסים אלינו. אשריכם שבחרתם להתנדב לתפקיד כל

כך משמעותי ודורש!

עורי רענן, בעז גרינוולד, נעם לוריא, מעיין חיים ברוש,

אושרי פולק, שילה פיינגאלד, לירון שפירא, רננה ארבל,

אבינועם ורדי, אורי ספרא, אלעד יסלזון, טליה שרעבי, נעם

קסנר, מתניה סבו, והראל שרלו

ועכשיו –

מה היה לנו החודש??

בשעה טובה ומוצלחת התחלנו שנה חדשה בסניף, עם

חתונת היוכל

בני עקיבא

סיירת רח

